

Arrest

nr. 241 679 van 29 september 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
de Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2019.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2020 (zaak RvV X).

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 11 augustus 2020 waarbij de voorzitter de zaak RvV X *sine die* uitstelt.

Gelet op de beschikkingen van 20 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 september 2018 en hebben zich vluchteling verklaard op 12 november 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van eerste verzoeker op 9 januari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Eerste verzoeker werd gehoord op 18 februari 2019 en 19 maart 2019.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van tweede verzoekster op 17 januari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tweede verzoekster werd gehoord op 18 februari 2019.

1.4. Op 11 december 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van beide verzoekers. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing, ten aanzien van eerste verzoeker, L. L. P. M., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en bent geboren in San Cristobal van het arrondissement Tachira. Op uw twintigste verhuisde u naar de stad Caracas om vervolgens, omwille van de algemene onveiligheid, naar het eiland Margarita te verhuizen waar u tussen 2008 tot 2017 verbleef.

U was militant voor de politieke partij Accion Democratica sinds 1983 en verdiende uw brood als horlogemaker. U nam in 2016 en 2017 deel aan protesten tegen de Venezolaanse overheid. In februari 2017 besloot u samen met de andere leden van het buurtcomité van de woonwijk waar u samen met uw dochter P.(...) T.(...) O.(...) G.(...) (O.V....), uw neef M.(...) P.(...) D.(...) L.(...) S.(...) (O.V. ...) en diens partner, Z.(...) O.(...), verbleef om een muur met beschilderingen van de colectivos volledig geel te verven. Als gevolg van deze actie volgde er een reeks van inbraken in uw wijk. Ook u werd in februari of maar 2017 het slachtoffer van diefstal in uw woning. Op 30 oktober 2017 werd uw familie opnieuw gevisieerd. Toen u om zes uur 's ochtends de lichten aan het zwembad en de veranda wilde uitschakelen kwamen drie personen tevoorschijn met een pistool op u gericht. Ze sloegen u en brachten u naar de woonkamer waar u werd vastgebonden. Terwijl één van de mannen een wapen op u gericht hield werden de kamers van de woning doorzocht door de twee andere criminelen. Er werden computers, laptops, kledij, horloges en geld verzameld. Er werd jullie verteld dat deze inbraak gedurende zes maanden werd voorbereid en dat jullie activisme tegen de regering van Maduro aan de basis van deze gebeurtenis lag. De kleinste van de drie mannen randde uw partner, mevrouw T.(...) R.(.) Y.(...), en uw dochter aan. U stond recht om verder misbruik tegen te gaan en werd vervolgens vier keer op het hoofd geslagen met een pistool, waarna u zeer veel bloed verloor. U werd vervolgens naar de keuken gebracht. Omdat uw neef begon te roepen en hen ervan probeerde te overtuigen u met rust te laten werd ook hij zwaar mishandeld. Alle aanwezige vrouwen begonnen te schreeuwen en bovendien was het op dat ogenblik ongeveer negen uur in de ochtend. Dit maakte de delinquenten zenuwachtig waarbij ze wilden weten wanneer u uw tuinman verwachtte. Zodra u aangaf dat deze persoon om half tien aanwezig zou zijn trok de man die u en uw neef mishandelde en uw partner en dochter misbruikte zijn muts af en werd er u naar de sleutel van de poort gevraagd. Jullie konden nu duidelijk een litteken zien dat zich aan de rechterzijde van het gelaat bevond. Vervolgens vertrokken de drie misdadigers met hun buit. De tuinman slaagde er wat later in om jullie te bevrijden en naar het ziekenhuis te brengen. Vervolgens verhuisde u naar de woning van uw zus op het eiland Margarita. Op 7 november 2017 besloot u naar Avenida de Mayo te gaan om via een reisagentschap een ticket te bemachtigen om het eiland te verlaten. U werd vergezeld door uw dochter, diens vriend en uw zus. Op een bepaald ogenblik merkte uw dochter twee van de delinquenten met hun partners en kinderen op. Ze herkende namelijk het littekenen van één van de criminelen en meerdere kledingstukken. Uw dochter begon te schreeuwen en jullie vielen het viertal aan. Een politiepatrouille die toevallig in de buurt was pakte de delinquenten op en bracht hen naar het Commissariaat. Daar gaf de commissaris u fotokopieën van de identiteitskaarten van de criminelen mee en werd u gezegd dat u het recht in eigen handen diende te nemen. Omwille van jullie betrokkenheid bij de arrestatie van de criminelen werden jullie door de partners van deze mannen met de dood bedreigd. Omdat deze mannen voor de overheid werkten werden ze op de dag zelf weer vrijgelaten.

Op 9 november 2017 verhuisde u met uw dochter naar uw voormalige woonplaats in Caracas. U hield zich daar verborgen uit angst voor mogelijke aanvallen. Vervolgens reisde u naar Mexico, waar u op 11 februari 2018 aankwam. Omdat uw dochter, die u na enige tijd achterna reisde, niet werd toegelaten in Mexico keerde u samen met haar terug naar Venezuela, waar u op 8 juli 2018 aankomt in Caracas. Op 20 augustus 2018 verlaat u Venezuela om naar België te reizen.

U kwam aan in België op 22 september 2018 waar u samen met uw dochter op 12 november 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest bij terugkeer naar Venezuela opnieuw geïsoleerd te worden door colectivos.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u kopieën neer van foto's van de verwondingen die u opliep op 30 oktober 2017, een aangifte bij de politie van 7 november 2017, uw geboortekaarte, uw identiteitskaart alsook deze van uw partner, de identiteitskaart van uw dochter alsook haar geboortekaarte, een fiscale aangifte ter bewijs van uw adres, een attest van uw lidmaatschap bij Accion Democratica, foto's van u voor en in de hoofdzetel van Accion Democratica, twee krantenartikelen over betogingen, een YouTube fragment waar u in te zien bent, foto's van u, uw dochter en uw neef met Venezolaanse politici in Europa, foto's van Venezolaanse betogers in België, foto's van uw wijk in Isla Margarita, foto's van de delinquenten samen met een kopie van hun identiteitskaart, een medisch rapport van 30 oktober 2017 en uw origineel paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Het door u voorgelegde -erg moeilijk leesbare (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.3)- medisch attest van 30 oktober 2017 houdt immers enkel medische vaststellingen van de door u opgelopen verwondingen op dat ogenblik in. Er kan dan ook niet uit worden afgeleid dat u behoefte zou hebben aan steunmaatregelen. Daar waar u aangeeft dat u na uw aankomst in België op zoek ging naar een psycholoog, dient te worden vastgesteld dat u in het kader van uw huidige verzoek geen enkel medisch attest neerlegt aangaande uw huidige mentale of fysieke gezondheidstoestand. Uit niets blijkt dan ook dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot uw verklaringen voor het CGVS over uw politieke activiteiten in Venezuela moet worden gesteld dat deze eerder beperkt blijken te zijn geweest. U beweert sinds 1983 actief te zijn geweest als militant voor de partij Accion Democratica (CGVS, 1821415, 18 februari 2019, p.11). U geeft verder aan dat u in het kader daarvan deelnam aan volksstemmingsacties van Accion Democratica doch dat u geen lid maar eerder een sympathisant van de partij bent (CGVS 1821415, 18 februari 2019, p.11). Behalve het participeren aan een vijftal betogingen in 2016 en 2017 zou u in de laatste jaren dat u in Venezuela verbleef geen andere activiteiten als militant hebben gehad (CGVS, 1821415, 18 februari 2019, p.12-13 en 19 maart 2019, p.3-4). Ook de verklaringen van uw dochter met betrekking tot uw politiek activisme wijzen er op dat dit eerder beperkt was. Uw dochter beweerde immers, gevraagd of er iemand in haar familie of omgeving politiek actief was in Venezuela, van niet (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.12). Vervolgens door het Commissariaat gevraagd of er familieleden behoren tot een politieke partij of organisatie verwijst ze weliswaar naar u doch weet ze zich de naam van de politieke partij waartoe u zou behoren verbazend genoeg niet te herinneren (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.12).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Op basis van het voorgaande kan er worden geconcludeerd dat er in uw hoofde niet louter op basis van uw activiteiten in Venezuela kan worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De documenten die u presenteert om uw politiek profiel aan te tonen in uw land van herkomst zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het attest dat werd ondertekend door Bernabé Gutierrez vermeldt immers enkel dat u een actief en geregistreerd militant bent van de partij Accion Democratica. Er kan echter op geen enkele manier uit worden afgeleid dat het activiteiten zou betreffen die u in het vizier van de Venezolaanse overheden zou brengen. Hetzelfde kan worden geconcludeerd in verband met de zes foto's van u voor of in de hoofdzetel van de partij Accion Democratica.

Inzake de problemen die aan de basis van uw vlucht uit Venezuela zouden hebben gelegen moet worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden in de beweringen van u, uw dochter en uw neef voor de Belgische asielinstanties. Vooreerst blijken jullie verklaringen over de gijzeling van 30 oktober 2017 op verschillende vlakken tegenstrijdig. Zo leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af over de spullen die op die dag werden ontvreemd. Wanneer het CGVS aan uw dochter vraagt wat er allemaal werd meegenomen haalt ze telefoons, computers, geld, kledij en schoenen aan (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.18).

Even voordien had ze reeds voor het CGVS aangegeven dat ook haar eigen laptop werd meegenomen (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.8). Uw neef stelt, hiernaar gevraagd, dat er computers, een televisie, kledij en schoenen in de zakken werd gestopt (CGVS, 1816473, 18 februari 2019, p.21). Ook u haalt computers, laptops en kledij aan (CGVS, 1821415, 18 februari 2019, p.6). Wanneer het Commissariaat-generaal echter uitdrukkelijk informeert naar het aantal computers dat werd meegenomen verklaart uw neef vreemd genoeg dat er slechts één computer, zijn eigen laptop en dus niet die van uw dochter, werd ontvreemd (CGVS, 1816473, 18 maart 2019, p.6) daar waar u zelf aangeeft dat er twee computers werden gestolen die dag (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.6). De vaststelling dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over de persoonlijke voorwerpen die gestolen werden die dag ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent.

Voorts legt uw dochter O.(...) bevreemdende verklaringen af over het tijdstip van de gijzeling. Ze beweerde tijdens het persoonlijk onderhoud immers aanvankelijk dat de gijzeling zich voordeed in het jaar 2016 (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.16). Pas wanneer het Commissariaat-generaal erop wijst dat de klacht met betrekking tot de gijzeling in 2017 werd opgemaakt, corrigeert zij haar stelling en stelt ze dat het dan in 2017 gebeurde (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.16). De wisselende verklaringen van uw dochter inzake het tijdstip van de gijzeling doen bijkomende twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent.

Tot slot weet u onaannemelijk weinig concrete informatie te verstrekken over de groepering die verantwoordelijk zou zijn geweest voor de gijzeling. Zo stelt u, gevraagd om meer over de groepering te vertellen, dat de Tupamaros al 20 jaar actief zijn in uw buurt, door Chavez werden gecreëerd, geïndoctrineerd door guerrilla en actief zijn op nationaal niveau (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.13). Erop gewezen dat u zeer algemeen blijft en vervolgens aangespoord om te vertellen over de gang van zaken in uw eigen buurt verklaart u, wederom vaag en algemeen, dat het hun missie is dood en terreur te verspreiden, dat ze tegen iedereen zijn die anders denkt en alom verspreid zijn over Venezuela. Tot slot stelt u dat de regering hen gebruikt als controlemaatregel tegen de oppositie (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.13). Het mag verbazen dat u van 2008 tot 2017 in een wijk verbleef die grenst aan gebied van de Tupamaros doch niet verder komt dan algemene en vage verklaringen over deze groepering. Des te meer gezien uit de verklaringen van u en uw neef bovendien blijkt dat de overvaller die u op het hoofd sloeg en zijn masker verwijderde op het einde van de gijzeling (CGVS, 1816473, 18 februari 2019, p.21) niet enkel de leider was van de drie overvallers (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.8) maar eveneens aan het hoofd stond van de Tupamaros van uw buurt (CGVS, 1821415, 18 februari 2019, p.13). Wanneer het Commissariaat-generaal u vervolgens vraagt naar zijn naam blijkt u deze vreemd genoeg niet te kennen en verwijst u eenvoudigweg naar de kopie van het identiteitsdocument dat u neerlegde samen met de foto van de crimineel (CGVS, 1821415, 18 februari 2019, p.13-14). Vervolgens gevraagd naar namen van leden van de Tupamaros van uw buurt stelt u deze niet te kennen en haalt u aan dat ze niet in uw woonwijk woonden maar in een wijk die voor de Tupamaros werd gebouwd (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.14). Deze verklaring volstaat geenszins. Ook uw dochter weet geen bijkomende informatie te verstrekken over de groepering die u en uw familie terroriseerde. Zo verklaart ze, hiernaar gevraagd, dat ze de indringers niet herkende en nog nooit eerder zag (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.17). Wat later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar namen haalt uw dochter weinig verduidelikend aan dat ze hun namen hebben, dat de ene José heet, er ook bijnamen zijn maar ze niet in die wereld zit om te weten wie de leiders zijn en haalt ze aan dat jullie gewoon weten dat zij dat zijn (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.18). Van inwoners van een wijk die onmiddellijk grenst aan een zone die bewoond wordt door Tupamaros mag er redelijkerwijs verwacht worden dat zij enige notie hebben van de structuur en de leiders van deze groepering, des te meer gezien u aangeeft verschillende jaren politiek actief te zijn geweest en zij dus een constante bedreiging voor u moeten zijn geweest. De vaststelling dat jullie niet meer gedetailleerde informatie kunnen geven met betrekking tot jullie belagers ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie verklaringen inzake de gijzeling.

Ook wat betreft de daaropvolgende gebeurtenissen van 7 november 2017 overtuigen jullie verklaringen niet. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen inzake het voorval waarbij uw familie in de Avenida de Mayo twee van de criminelen die betrokken waren bij de gijzeling aanviel, niet stroken met de verklaringen van uw dochter hierover. Over de actie die u en uw familie die dag ondernam beweerde u verder dat jullie op hen sprongen, er een sterke worsteling was en er agressie was (CGVS, dd.19/03/2019, p.9 en 11). Uw dochter gaf echter niet aan dat er geweld werd gebruikt maar meldde enkel dat ze schreeuwde (CGVS 18/21414, dd. 18/02/2019, p. 18).

Wanneer het Commissariaat u vraagt om gedetailleerd te vertellen hoe alles verliep op het ogenblik dat de politie langskwam antwoordt u dat de politie aankwam om vervolgens onmiddellijk beknopt de feiten in het Commissariaat aan te halen (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.9-10). Er door het commissariaat-generaal op gewezen dat u een stap overlaat en opnieuw gevraagd om in detail te vertellen over het ogenblik waarop uw dochter één van de vier mensen aanvalt en er een politiepatrouille passeert geeft u het weinig verduidelijkende antwoord dat u een klacht indiende waarin stond dat jullie ontvoerd werden op 30 oktober 2017 en herhaalt u de gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan in het Commissariaat na de arrestatie (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.10). Wanneer u verder in het persoonlijk onderhoud de vraag gesteld wordt wat er precies tegen de politie gezegd werd op het ogenblik dat zij voorbij kwamen verklaart u dat jullie tegen de politie zeiden dat ze jullie kledij aanhadden en vervolgt u langs de kwestie dat de delinquenten nauw samenwerken met de politie en de regering en de twee mannen daarom de dag na hun arrestatie vrijgelaten werden (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.11). De vaststelling dat u er niet in slaagt om het ogenblik dat de politie op het toneel verschijnt gedetailleerd te omschrijven voor het CGVS ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas dan ook bijkomend. Ook over de aanval van uw familie op de twee misdadigers blijft u bijzonder vaag en aan de oppervlakte. Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt wat u precies deed stelt u dat u ook op hen sprong, haalt u aan dat u de littekens en de kledij zag en voegt u –naast de kwestie- toe dat er veel toeristen komen op de betreffende boulevard en er dus veel politie aanwezig is (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.11). Door het CGVS opnieuw gevraagd in detail aan te geven welke handelingen u precies stelde haalt u, weinig verduidelijkend, aan dat jullie op hen sprongen, schreeuwden, jullie hen ontvoerders en misdadigers noemde en geeft u aan dat ze zich geïntimideerd voelden omdat ze geen wapens droegen (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.12). Het mag verbazen dat u er niet in slaagt voor het CGVS een omschrijving te geven van uw handelingen op het ogenblik van de aanval. Nog vreemder is de vaststelling dat enkel u expliciet aangeeft dat jullie met het hele gezelschap (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.11) de twee delinquenten aanvielen. Sterker nog, daar waar u aanhaalt dat jullie boos waren over de agressie en het misbruik dat jullie doorstonden door hun toedoen (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.11) verklaart uw dochter O.(...) zelf dat ze bang was en geeft ze enkel aan dat ze begon te schreeuwen (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.19). Ook uw neef D.(...) L.(...) haalt aan dat uw dochter begon te schreeuwen doch geeft, evenmin als O.(...) aan dat er gevochten werd met jullie belagers (CGVS, 1816473, 18 februari 2019, p.22). Tot slot mag het verbazen dat u bij de korte bespreking van uw vluchtmotieven voor de DVZ op geen enkel ogenblik het voorval dat zich voordeed op Avenida de Mayo aanhaalt noch aangeeft (DVZ, 1821415, punt 5).

Voorts leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de arrestatie van de twee criminelen. Zo verklaart uw dochter O.(...) dat de twee mannen een nacht hebben vastgezet (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.19). Dit strookt geenszins met de verklaringen van uw neef D.(...) L.(...), die meermaals aangeeft dat de misdadigers de dag zelf de cel mochten verlaten (CGVS, 1816473, 18 februari 2019, p.22 en II, p.10). Zelf legt u wisselende verklaringen af, waarbij u eerst aanhaalt dat de delinquenten diezelfde dag werden vrijgelaten gezien ze voor de overheid werken (CGVS, 1821415, 18 februari 2019, p.11) terwijl u in het tweede persoonlijk onderhoud, gevraagd of deze criminelen een nacht in de cel doorbrachten, vreemd genoeg bevestigend antwoordt (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.12). De vaststelling dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over een dergelijk kernelement als de arrestatie van de criminelen die jullie urenlang vasthielden ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven dan ook ernstig.

Tot slot slagen jullie er niet in coherente verklaringen af te leggen over welke familieleden precies aanwezig waren bij het incident van 7 november 2017. Uw dochter O.(...) verklaart dat ze op het ogenblik van het incident samen met haar oom en vriend rondwandelde (CGVS 18/21414, dd. 18/02/2019, p. 10). U beweerde zelf echter dat uw dochter O.(...), uw zus N.(...), de vriend van uw dochter en u zelf aanwezig waren bij het incident waarbij jullie belagers werden geïdentificeerd (CGVS, dd.19/03/2019, p.8). Verder stelt uw neef L.(...) voor de DVZ te denken dat zijn moeder bij deze gebeurtenis aanwezig was (DVZ,1816473, punt 5). Voor het CGVS verklaart hij, hiernaar gevraagd, dat zijn oom, de vader van O.(...), aanwezig was en vervolgt hij te denken dat zijn moeder er ook bij was (CGVS, 1816473, 18 maart 2019, p.10). Hierna door het Commissariaat gevraagd de namen te geven van de aanwezige familieleden haalt hij L.(...), O.(...) en N.(...) aan (CGVS, 1816473, 18 maart 2019, p.9). Ter verduidelijking gevraagd of zijn moeder er bij was toen ze op 7 november de overvallers zagen stelt hij dit te denken en werpt hij op dat hijzelf niet aanwezig was (CGVS, 1816473, 18 maart 2019, p.9). Wanneer het CGVS hem vraagt of er over het incident gesproken werd thuis antwoordt hij dat dit weldegelijk gebeurde en haalt hij ter verklaring aan dat zijn moeder niet wil betrokken worden bij de procedure voor internationale bescherming (CGVS, 1816473, 18 maart 2019, p.9).

Wanneer het Commissariaat uw neef er vervolgens op wijst dat hij haar naam reeds aanhaalde voor de DVZ en hem wederom vraagt of zijn moeder al dan niet aanwezig was stelt hij van wel en vervolgt hij dat zijn moeder hem vertelde dat ze hen gezien had (CGVS, 1816473, 18 maart 2019, p.9). Wanneer hij zijn moeder, u en uw dochter O.(...) opsomt als de aanwezige familieleden en er vervolgens op wordt gewezen dat hij voorheen de vriend van uw dochter ook vermeldde stelt hij het niet te weten en verklaart hij opnieuw dat hij thuis was (CGVS, 1816473, 18 maart 2019, p.9 – 10). De vaststelling dat uw neef er niet in slaagt coherente en duidelijke verklaringen af te leggen over een dergelijke gebeurtenis waarbij twee van de drie gijzelnemers werden herkend en zelfs tijdelijk werden opgepakt door de politie mag dan ook verbazen. Ondanks zijn afwezigheid bij de feiten mag er namelijk verwacht worden dat er over een dergelijk incident gepraat wordt binnen de familie zodat ook de afwezige familieleden een duidelijk beeld krijgen van wat er zich op dat ogenblik heeft afgespeeld.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan de persoonlijke problemen die u en uw familie aanhalen en die zich zouden hebben voorgedaan op 30 oktober 2017 en 7 november 2017.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw politieke activiteiten niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten.

Deze conclusie wordt bevestigd door de vaststelling dat er uit uw verklaringen niet blijkt dat u na 7 november 2017 nog problemen zou hebben gekend in uw land van herkomst. Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt of u naast de gebeurtenis van oktober 2017 nog andere problemen kende haalt u aan dat er in meerdere huizen van de wijk (waaronder ook in uw eigen woning) werd ingebroken nadat het buurtcomité muurschilderingen die gelinkt werden aan colectivos verwijderde (CGVS, 1821415, 18 februari 2019, p.14). Verder verwijst u naar de gebeurtenissen van 7 november 2017 en stelt u, hiernaar gevraagd, geen verdere vervolgingen meer gekend te hebben gezien u naar Caracas verhuisde (CGVS, 1821415, 18 februari 2019, p.14).

Evenzeer blijkt uit uw verklaringen dat u na uw verhuis naar Caracas geen bedreigingen meer ontving. U verklaart dit door uw geïsoleerde levensstijl daar (CGVS, 1821415, 18 februari 2019, p.14 en 1821415, 19 maart 2019, p.18). Wat de bewering betreft dat u niet buiten kwam in Caracas omdat de groepen (colectivos) heel actief zijn in deze regio (CGVS, 182141, 19 maart 2019, p.19) dient te worden opgemerkt dat deze weinig aannemelijk overkomt. Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over dit leven in isolement. Wanneer het CGVS u vraagt wie er zorgde voor de levensmiddelen in Caracas stelt u dat u hier zelf voor zorgde (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.19). Wanneer het Commissariaat u vervolgens vraagt waar u die haalde stelt u dat het uw vrouw, uw dochter en de familie waren die inkopen deden (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.19). Vervolgens wijzigt u deze verklaring opnieuw wanneer er u gevraagd wordt waarom u binnen bleef en de rest wel naar buiten kon. Zo stelt u dat u degene was die het meest bang was na de gebeurtenissen en enkel naar buiten ging om voedsel te kopen (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.19). Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat uw familie - behoudens een voorval van alledaagse criminaliteit waarbij de wagen gestolen werd- geen problemen ondervond als ze zich op straat begaven in Caracas (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.19) en u in Caracas op geen enkel ogenblik thuis werd benaderd door delinquenten of groepen (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.20).

Tot slot moet er nog worden vastgesteld dat u Venezuela tot twee maal toe legaal verliet (CGVS, 1821414, 19 februari 2019, p.6 en 7).

Op basis van deze vaststellingen kan er redelijkerwijze worden gesteld dat u niet in de specifieke negatieve aandacht van uw autoriteiten stond.

U verklaart in geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela vervolging te vrezen omwille van uw politieke activiteiten in België. Ter staving van uw politieke activiteiten in België verwijst u vooreerst naar een videofragment op YouTube waar u op te zien bent en uw ongenoegen uit over de huidige Venezolaanse regering (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.16). Verder legt u foto's neer van een bijeenkomst in aanwezigheid van Ricardo Diaz, Antonio Ledezma en Patricia Betancourt in Brussel op 21 november 2018 en van verschillende betogingen waar u aan deelnam in België.

U slaagt er echter niet in concrete bewijzen te leveren met betrekking tot uw bewering dat de Venezolaanse overheid op de hoogte zou zijn van uw deelname aan demonstraties hier in België en u zou beschuldigen van landverraad.

Wanneer het Commissariaat-generaal informeert naar reacties op het door u neergelegde videofragment vanwege Venezolaanse autoriteiten of groepen die verbonden zijn aan de Venezolaanse overheid stelt u vaag dat u veel angst heeft voor groepen gezien ze u geïdentificeerd hebben als opposant op sociale media (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.17). U slaagt er echter niet in hier verder over uit te wijden. Zo stelt u eerst dat heel Venezuela de video gezien heeft en stelt u dit te denken omdat uw dochter die in Italië woonde aangaf dat u op tv verscheen met Patricia Pole, een bekende presentatrice en oppositielid (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.17). Uit deze opmerking van uw dochter valt echter geenszins af te leiden dat de Venezolaanse overheden op de hoogte zouden zijn van de inhoud van de YouTube en u er op zouden hebben geïdentificeerd. Wanneer het CGVS vervolgens informeert naar concrete aanwijzingen dat de overheid op de hoogte is van uw activiteiten in België haalt u weinig verduidelijkend aan dat dit bekend raakt via sociale media, dat wat er in sociale media verschijnt door iedereen geweten is en sluit u af met de bewering dat u terreurberichten ontvangt via facebook (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.17). Wederom slaagt u er echter niet in om een dergelijke bewering concreet te duiden en geeft u, gevraagd naar de identiteit van uw belagers op facebook, enkel vaagweg aan dat het willekeurige mensen zijn (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.17).

Ook wat betreft uw contacten met oppositieleden uit Venezuela hier in België dient te worden vastgesteld dat u niet concreet aantoont dat dit contact een risico zou inhouden bij een terugkeer naar Venezuela. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of de Venezolaanse overheid op de hoogte is van uw contacten met deze personen stelt u, wederom vaag en algemeen, dat de Chavistas en de Maduristas alles op Instagram zien (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.18) zonder concrete aanwijzingen aan te halen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij wel degelijk op de hoogte zijn van uw activiteiten.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden geconcludeerd dat de aangehaalde vrees als oppositielid te zijn geïdentificeerd omwille van uw betrokkenheid met Patricia Betancourt en uw uitingen tegen de huidige Venezolaanse regering (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.23) enkel op speculatie gebaseerd is en op geen enkele concrete wijze werd aangetoond.

Al bovenstaande elementen wijzen erop dat u niet onder negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten kwam en er ook geen indicatie is dat dit wel zou gebeuren bij terugkeer.

Uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Bijgevolg kan er in uw hoofde op basis van deze elementen niet worden besloten tot het bestaan van een geïntendeerde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten neergelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw paspoort zowel als de kopieën van uw geboorteakte, identiteitskaart en adresbewijs (fiscale aangifte) houden enkel verband met uw nationaliteit, identiteit en woonplaats. Ook de kopieën van de identiteitskaart van uw partner en dochter, de geboorteakte van uw dochter en de foto's van uw woonwijk in Isla Margarita houden verband met uw beweerde politiek profiel noch de door u voorgehouden problemen in Venezuela wijzigen bovenstaande conclusie niet.

Wat betreft de documenten die u neerlegt ter staving van de gebeurtenissen van 30 oktober 2017 en 7 november 2017 (7 foto's van de verwondingen die u en uw neef L. opliepen, bebloede kledij en materiële schade aan de woning; een aanklacht dd. 7 november 2017 inzake de gepleegde feiten van 30 oktober en 7 november; twee pagina's met foto's van twee van uw belagers en een medisch attest dat werd opgemaakt op 30 oktober 2017) dient te worden vastgesteld dat zij niet van aard zijn om bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Wat betreft de bovenvermelde foto's moet worden gesteld dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend daar ze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Aangaande de door u neergelegde aanklacht dient te worden opgemerkt dat het enkel een kopie betreft die, als gevolg van mogelijke manipulatie, niet over voldoende bewijskracht beschikt om de door u omschreven gebeurtenissen aan te tonen. Dit geldt evenzeer voor het medisch attest dat u neerlegt aangaande de verwondingen die u opliep. Bovendien is het document erg moeilijk leesbaar (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.3) en wordt er enkel een vaststelling gedaan van de lichamelijke kwetsuren die u opliep zonder in te gaan op de oorzaak van deze verwondingen. Bovenstaande documenten tonen verder op geen enkele wijze uw politieke activiteiten aan in uw land van herkomst noch bieden zij een aanwijzing tot mogelijke vervolging bij terugkeer.

Ook de opmerkingen die u op 11 april 2019 bezorgde aan het Commissariaat-generaal zijn geenszins van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen aangezien ze geen verband houden met de hierboven aangehaalde elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete

beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de

politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. ...”

De beslissing van tweede verzoekster, O. G. P. T., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een 21-jarige Venezolaans staatsburger, geboren in de hoofdstad Caracas. U woonde tot uw veertiende bij uw moeder in Caracas, daarna verhuisde u met uw vader naar het Venezolaanse eiland Isla de Margarita. Na de gebeurtenissen in Margarita trok u opnieuw naar Caracas. U studeerde rechten tot het derde semester en werkte tot november 2016 gedurende één jaar lang als verkoopster in een kledingwinkel.

Uw moeder en jongere halfzus zijn woonachtig in uw ouderlijk huis te Caracas. U reisde samen met uw vader L.(...) L.(...) P.(...) M.(...) (CGVS 18/21415; O.V. 8.731.966) naar België.

Ook uw neef D.(...) L.(...) S.(...) M.(...) P.(...) (CGVS 18/16473; O.V. 8.672.581) verblijft in België. Hij diende op 24 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Uw nicht A.(...) S.(...) G.(...) P.(...) (CGVS 18/11262; O.V. 8.574.928) diende op 2 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming in te België. Op 26 november 2018 werd besloten tot een weigering van een vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door uw nicht uiteengezette vervolgingsfeiten als onvoldoende zwaarwichtig werden beschouwd. Uw paternale tantes M.(...) E.(...) P.(...) M.(...) en N.(...) C.(...) P.(...) M.(...) verblijven eveneens in België en beschikken over de Belgische nationaliteit.

Volgens uw verklaringen werd u in Margarita in 2016 het slachtoffer van een inbraak in het huis van uw vader waarbij onder meer telefoons, eten en kleding werden buitgemaakt. Op het moment van de inbraak waren u en uw vader niet thuis. Jullie deden geen aangifte van deze diefstal. Daarnaast verklaart u dat de tupamaros diverse gemeenschappelijke spullen uit het appartementsgebouw van uw vader hebben meegenomen. In Caracas werd uw moeder het slachtoffer van een auto-inbraak.

Nog volgens uw verklaringen forceerden op 30 oktober 2017 drie gewapende mannen van de tupamaros 's morgens vroeg de deur van het huis van uw vader in Margarita en drongen ze vervolgens binnen. Op dat moment waren uw moeder, vader, jongere halfzus en uw neef D.(...) L.(...) S.(...) en diens partner in het huis aanwezig. Jullie werden allemaal in de woonkamer verzameld en er zo'n drie uur vastgehouden.

Jullie werden door de mannen met de dood bedreigd, in het bijzonder uw vader en neef omwille van hun deelname aan antiregeringsmanifestaties. Ook probeerde een van de mannen u te verkrachten, maar uw vader kon dit voorkomen en moest het bekopen met verwondingen aan het hoofd. Intussen doorzochten de gewapende mannen alle kamers van de woonst op zoek naar onder andere elektronica en cash geld. Daarna vertrokken de drie mannen met jullie eigendommen. Bij vertrek eisten de mannen dat jullie van het eiland zouden verlaten, anders zouden jullie het met de dood bekopen. Bij vertrek deed een van de mannen zijn bivakmuts af, waarna u een litteken aan de rechterkant van zijn gezicht waarnam.

Enkele dagen later zag u samen met uw oom en een vriend twee van de overvallers – waaronder diegene met het litteken – op straat lopen samen met hun vrouw en kinderen en met jullie bezittingen, waaronder uw tas. U begon te schreeuwen dat zij jullie hebben vastgehouden. Er ontstond een woordenwisseling tussen u en de overvallers en hun partners. U kon een toevallig passerende politiepatrouille uitleggen wat er enkele dagen eerder was voorgevallen, waarna de agenten de mannen arresteerden. Bij de politie identificeerde u de overvallers en deed u aangifte van de homejacking enkele dagen eerder. De mannen bleven evenwel niet lang vastzitten en de politie stelde dat zij uw veiligheid niet kon garanderen. U besloot enkele dagen bij een vriend op het eiland Margarita te verblijven en reisde na drie, vier dagen naar Caracas. Uw vader besloot begin 2018 naar Mexico te vertrekken en trachtte u ook naar Mexico te laten reizen. Hij was van plan om met u vanaf Mexico naar België te reizen. In mei 2018 werd u echter de toegang tot Mexico geweigerd. U keerde terug naar Caracas. Vervolgens reisde uw vader terug naar Venezuela om samen met u naar België te kunnen reizen. U vertrok op 20 september 2018 samen met uw vader naar België. Jullie kwamen op 22 september 2018 aan in België en dienden op 12 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Voorts geeft u aan dat u deelnam aan een studentenmanifestatie van Unimar tegen het Venezolaanse regime in 2016 op het eiland Margarita in 2016. U verklaart dat ook uw vader deelnam aan marsen. Daarnaast geeft u aan in België naar vier samenkomsten te zijn geweest van VenEuropa.

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u te worden gedood door de regering, in de gevangenis terecht te komen en geeft u aan dat uw mensenrechten er zullen worden geschonden. U verklaart dat een neef van u in Spanje asiel aanvraag, maar werd teruggestuurd naar Venezuela. Vervolgens werd hij door de Venezolaanse Nationale Garde gevangen gezet.

Ter staving van uw identiteit en/of verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw origineel paspoort, uitgegeven op 1 juli 2016 en geldig tot 30 juni 2021; een kopie van uw cedula, geldig tot juli 2025; kopieën van de cedula's van uw vader en moeder; een kopie van uw rijbewijs, uitgegeven op 11 augustus 2017; een origineel medisch attest dat u in staat bent een auto te besturen, gedateerd op 1 juni 2017; uw originele geboorteakte, gedateerd op 16 juli 2003; een kopie van de geboorteakte van uw vader, gedateerd op 26 juli 1976; een kopie van uw diploma middelbaar onderwijs, schooljaar 2015-2016; een kopie van een uittreksel uit het fiscaal register, gedateerd op 1 juni 2017; een kopie van een klacht bij de politie inzake de homejacking, gedateerd op 7 november 2017; vier kleurenfoto's betreffende de homejacking; een originele print van Google Maps waarop het huis van uw vader en de locatie van de tupamaros werden aangeduid; en drie kleurenfoto's van een samenkomst van Venezolanen in Brussel en twee foto's van u tijdens een protestactie in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming gedeeltelijk steunt op de motieven die door uw vader werden aangehaald namelijk de problemen die u en uw familie kenden met de colectivos als gevolg van uw vaders activiteiten bij de politieke partij Accion Democratica. In het kader van zijn verzoek werd geconcludeerd dat er geen geloof kon worden gehecht aan de verklaringen van uw vader hieromtrent en er op basis van deze feiten niet kon worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw vader werd in dit verband het volgende aangehaald:

"Met betrekking tot uw verklaringen voor het CGVS over uw politieke activiteiten in Venezuela moet worden gesteld dat deze eerder beperkt blijken te zijn geweest. U beweert sinds 1983 actief te zijn geweest als militant voor de partij Accion Democratica (CGVS, 1821415, 18 februari 2019, p.11). U geeft verder aan dat u in het kader daarvan deelnam aan volksstemmingsacties van Accion Democratica doch dat u geen lid maar eerder een sympathisant van de partij bent (CGVS 1821415, 18 februari 2019, p.11). Behalve het participeren aan een vijftal betogingen in 2016 en 2017 zou u in de laatste jaren dat u in Venezuela verbleef geen andere activiteiten als militant hebben gehad (CGVS, 1821415, 18 februari 2019, p.12-13 en 19 maart 2019, p.3-4). Ook de verklaringen van uw dochter met betrekking tot uw politiek activisme wijzen er op dat dit eerder beperkt was. Uw dochter beweerde immers, gevraagd of er iemand in haar familie of omgeving politiek actief was in Venezuela, van niet (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.12). Vervolgens door het Commissariaat gevraagd of er familieleden behoren tot een politieke partij of organisatie verwijst ze weliswaar naar u doch weet ze zich de naam van de politieke partij waartoe u zou behoren verbazend genoeg niet te herinneren (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.12).

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische

vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Op basis van het voorgaande kan er worden geconcludeerd dat er in uw hoofde niet louter op basis van uw activiteiten in Venezuela kan worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De documenten die u presenteert om uw politiek profiel aan te tonen in uw land van herkomst zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het attest dat werd ondertekend door Bernabé Gutierrez vermeldt immers enkel dat u een actief en geregistreerd militant bent van de partij Accion Democratica. Er kan echter op geen enkele manier uit worden afgeleid dat het activiteiten zou betreffen die u in het vizier van de Venezolaanse overheden zou brengen. Hetzelfde kan worden geconcludeerd in verband met de zes foto's van u voor of in de hoofdzetel van de partij Accion Democratica.

Inzake de problemen die aan de basis van uw vlucht uit Venezuela zouden hebben gelegen moet worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden in de beweringen van u, uw dochter en uw neef voor de Belgische asielinstanties. Vooreerst blijken jullie verklaringen over de gijzeling van 30 oktober 2017 op verschillende vlakken tegenstrijdig. Zo leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af over de spullen die op die dag werden ontvreemd. Wanneer het CGVS aan uw dochter vraagt wat er allemaal werd meegenomen haalt ze telefoons, computers, geld, kledij en schoenen aan (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.18). Even voordien had ze reeds voor het CGVS aangegeven dat ook haar eigen laptop werd meegenomen (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.8). Uw neef stelt, hiernaar gevraagd, dat er computers, een televisie, kledij en schoenen in de zakken werd gestopt (CGVS, 1816473, 18 februari 2019, p.21). Ook u haalt computers, laptops en kledij aan (CGVS, 1821415, 18 februari 2019, p.6). Wanneer het Commissariaat-generaal echter uitdrukkelijk informeert naar het aantal computers dat werd meegenomen verklaart uw neef vreemd genoeg dat er slechts één computer, zijn eigen laptop en dus niet die van uw dochter, werd ontvreemd (CGVS, 1816473, 18 maart 2019, p.6) daar waar u zelf aangeeft dat er twee computers werden gestolen die dag (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.6). De vaststelling dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over de persoonlijke voorwerpen die gestolen werden die dag ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent.

Voorts legt uw dochter O.(...) bevreemdende verklaringen af over het tijdstip van de gijzeling. Ze beweerde tijdens het persoonlijk onderhoud immers aanvankelijk dat de gijzeling zich voordeed in het jaar 2016 (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.16). Pas wanneer het Commissariaat-generaal erop wijst dat de klacht met betrekking tot de gijzeling in 2017 werd opgemaakt, corrigeert zij haar stelling en stelt ze dat het dan in 2017 gebeurde (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.16). De wisselende verklaringen van uw dochter inzake het tijdstip van de gijzeling doen bijkomende twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent.

Tot slot weet u onaannemelijk weinig concrete informatie te verstrekken over de groepering die verantwoordelijk zou zijn geweest voor de gijzeling. Zo stelt u, gevraagd om meer over de groepering te vertellen, dat de Tupamaros al 20 jaar actief zijn in uw buurt, door Chavez werden gecreëerd, geïndoctrineerd door guerrilla en actief zijn op nationaal niveau (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.13). Erop gewezen dat u zeer algemeen blijft en vervolgens aangespoord om te vertellen over de gang van zaken in uw eigen buurt verklaart u, wederom vaag en algemeen, dat het hun missie is dood en terreur te verspreiden, dat ze tegen iedereen zijn die anders denkt en alom verspreid zijn over Venezuela. Tot slot stelt u dat de regering hen gebruikt als controlemaatregel tegen de oppositie (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.13). Het mag verbazen dat u van 2008 tot 2017 in een wijk verbleef die grenst aan gebied van de Tupamaros doch niet verder komt dan algemene en vage verklaringen over deze groepering. Des te meer gezien uit de verklaringen van u en uw neef bovendien blijkt dat de overvaller die u op het hoofd sloeg en zijn masker verwijderde op het einde van de gijzeling (CGVS, 1816473, 18 februari 2019, p.21) niet enkel de leider was van de drie overvallers (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.8) maar eveneens aan het hoofd stond van de Tupamaros van uw buurt (CGVS, 1821415, 18 februari 2019, p.13). Wanneer het Commissariaat-generaal u vervolgens vraagt naar zijn naam blijkt u deze vreemd genoeg niet te kennen en verwijst u eenvoudigweg naar de kopie van het identiteitsdocument dat u neerlegde samen met de foto van de crimineel (CGVS, 1821415, 18 februari 2019, p.13-14). Vervolgens gevraagd naar namen van leden van de Tupamaros van uw buurt stelt u deze niet te kennen en haalt u aan dat ze niet in uw woonwijk woonden maar in een wijk die voor de Tupamaros werd gebouwd (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.14). Deze verklaring volstaat geenszins.

Ook uw dochter weet geen bijkomende informatie te verstrekken over de groepering die u en uw familie terroriseerde. Zo verklaart ze, hiernaar gevraagd, dat ze de indringers niet herkende en nog nooit eerder zag (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.17). Wat later tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar namen haalt uw dochter weinig verduidelijkend aan dat ze hun namen hebben, dat de ene J.(...) heet, er ook bijnamen zijn maar ze niet in die wereld zit om te weten wie de leiders zijn en haalt ze aan dat jullie gewoon weten dat zij dat zijn (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.18). Van inwoners van een wijk die onmiddellijk grenst aan een zone die bewoond wordt door Tupamaros mag er redelijkerwijs verwacht worden dat zij enige notie hebben van de structuur en de leiders van deze groepering, des te meer gezien u aangeeft verschillende jaren politiek actief te zijn geweest en zij dus een constante bedreiging voor u moeten zijn geweest. De vaststelling dat jullie niet meer gedetailleerde informatie kunnen geven met betrekking tot jullie belagers ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie verklaringen inzake de gijzeling.

Ook wat betreft de daaropvolgende gebeurtenissen van 7 november 2017 overtuigen jullie verklaringen niet. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen inzake het voorval waarbij uw familie in de Avenida de Mayo twee van de criminelen die betrokken waren bij de gijzeling aanviel, niet stroken met de verklaringen van uw dochter hierover. Over de actie die u en uw familie die dag ondernam beweerde u verder dat jullie op hen sprongen, er een sterke worsteling was en er agressie was (CGVS, dd.19/03/2019, p.9 en 11). Uw dochter gaf echter niet aan dat er geweld werd gebruikt maar meldde enkel dat ze schreeuwde (CGVS 18/21414, dd. 18/02/2019, p. 18).

Wanneer het Commissariaat u vraagt om gedetailleerd te vertellen hoe alles verliep op het ogenblik dat de politie langskwam antwoordt u dat de politie aankwam om vervolgens onmiddellijk beknopt de feiten in het Commissariaat aan te halen (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.9-10). Er door het commissariaat-generaal op gewezen dat u een stap overlaat en opnieuw gevraagd om in detail te vertellen over het ogenblik waarop uw dochter één van de vier mensen aanvalt en er een politiepatrouille passeert geeft u het weinig verduidelijkende antwoord dat u een klacht indiende waarin stond dat jullie ontvoerd werden op 30 oktober 2017 en herhaalt u de gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan in het Commissariaat na de arrestatie (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.10). Wanneer u verder in het persoonlijk onderhoud de vraag gesteld wordt wat er precies tegen de politie gezegd werd op het ogenblik dat zij voorbij kwamen verklaart u dat jullie tegen de politie zeiden dat ze jullie kledij aanhadden en vervolgt u langs de kwestie dat de delinquenten nauw samenwerken met de politie en de regering en de twee mannen daarom de dag na hun arrestatie vrijgelaten werden (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.11). De vaststelling dat u er niet in slaagt om het ogenblik dat de politie op het toneel verschijnt gedetailleerd te omschrijven voor het CGVS ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas dan ook bijkomend. Ook over de aanval van uw familie op de twee misdadigers blijft u bijzonder vaag en aan de oppervlakte. Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt wat u precies deed stelt u dat u ook op hen sprong, haalt u aan dat u de littekens en de kledij zag en voegt u –naast de kwestie- toe dat er veel toeristen komen op de betreffende boulevard en er dus veel politie aanwezig is (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.11). Door het CGVS opnieuw gevraagd in detail aan te geven welke handelingen u precies stelde haalt u, weinig verduidelijkend, aan dat jullie op hen sprongen, schreeuwden, jullie hen ontvoerders en misdadigers noemde en geeft u aan dat ze zich geïntimideerd voelden omdat ze geen wapens droegen (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.12). Het mag verbazen dat u er niet in slaagt voor het CGVS een omschrijving te geven van uw handelingen op het ogenblik van de aanval. Nog vreemder is de vaststelling dat enkel u expliciet aangeeft dat jullie met het hele gezelschap (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.11) de twee delinquenten aanvielen. Sterker nog, daar waar u aanhaalt dat jullie boos waren over de agressie en het misbruik dat jullie doorstonden door hun toedoen (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.11) verklaart uw dochter O.(...) zelf dat ze bang was en geeft ze enkel aan dat ze begon te schreeuwen (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.19). Ook uw neef D.(...) L.(...) haalt aan dat uw dochter begon te schreeuwen doch geeft, evenmin als O.(...), aan dat er gevochten werd met jullie belagers (CGVS, 1816473, 18 februari 2019, p.22). Tot slot mag het verbazen dat u bij de korte bespreking van uw vluchtmotieven voor de DVZ op geen enkel ogenblik het voorval dat zich voordeed op Avenida de Mayo aanhaalt noch aangeeft (DVZ, 1821415, punt 5).

Voorts leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de arrestatie van de twee criminelen. Zo verklaart uw dochter O.(...) dat de twee mannen een nacht hebben vastgezet (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.19). Dit strookt geenszins met de verklaringen van uw neef D.(...) L.(...), die meermaals aangeeft dat de misdadigers de dag zelf de cel mochten verlaten (CGVS, 1816473, 18 februari 2019, p.22 en II, p.10). Zelf legt u wisselende verklaringen af, waarbij u eerst aanhaalt dat de delinquenten diezelfde dag werden vrijgelaten gezien ze voor de overheid werken (CGVS, 1821415, 18

februari 2019, p.11) terwijl u in het tweede persoonlijk onderhoud, gevraagd of deze criminelen een nacht in de cel doorbrachten, vreemd genoeg bevestigend antwoordt (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.12). De vaststelling dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over een dergelijk kernelement als de arrestatie van de criminelen die jullie urenlang vasthielden ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie vluchtmotieven dan ook ernstig.

Tot slot slagen jullie er niet in coherente verklaringen af te leggen over welke familieleden precies aanwezig waren bij het incident van 7 november 2017. Uw dochter O.(...) verklaart dat ze op het ogenblik van het incident samen met haar oom en vriend rondwandelde (CGVS 18/21414, dd. 18/02/2019, p. 10). U beweerde zelf echter dat uw dochter O.(...), uw zus N.(...), de vriend van uw dochter en u zelf aanwezig waren bij het incident waarbij jullie belagers werden geïdentificeerd (CGVS, dd.19/03/2019, p.8). Verder stelt uw neef L.(...) voor de DVZ te denken dat zijn moeder bij deze gebeurtenis aanwezig was (DVZ,1816473, punt 5). Voor het CGVS verklaart hij, hiernaar gevraagd, dat zijn oom, de vader van O.(...), aanwezig was en vervolgt hij te denken dat zijn moeder er ook bij was (CGVS, 1816473, 18 maart 2019, p.10). Hierna door het Commissariaat gevraagd de namen te geven van de aanwezige familieleden haalt hij L.(...), O.(...) en N.(...) aan (CGVS, 1816473, 18 maart 2019, p.9). Ter verduidelijking gevraagd of zijn moeder er bij was toen ze op 7 november de overvallers zagen stelt hij dit te denken en werpt hij op dat hijzelf niet aanwezig was (CGVS, 1816473, 18 maart 2019, p.9). Wanneer het CGVS hem vraagt of er over het incident gesproken werd thuis antwoordt hij dat dit weldegelijk gebeurde en haalt hij ter verklaring aan dat zijn moeder niet wil betrokken worden bij de procedure voor internationale bescherming (CGVS, 1816473, 18 maart 2019, p.9). Wanneer het Commissariaat uw neef er vervolgens op wijst dat hij haar naam reeds aanhaalde voor de DVZ en hem wederom vraagt of zijn moeder al dan niet aanwezig was stelt hij van wel en vervolgt hij dat zijn moeder hem vertelde dat ze hen gezien had (CGVS, 1816473, 18 maart 2019, p.9). Wanneer hij zijn moeder, u en uw dochter O.(...) opsomt als de aanwezige familieleden en er vervolgens op wordt gewezen dat hij voorheen de vriend van uw dochter ook vermeldde stelt hij het niet te weten en verklaart hij opnieuw dat hij thuis was (CGVS, 1816473, 18 maart 2019, p.9 – 10). De vaststelling dat uw neef er niet in slaagt coherente en duidelijke verklaringen af te leggen over een dergelijke gebeurtenis waarbij twee van de drie gijzelnemers werden herkend en zelfs tijdelijk werden opgepakt door de politie mag dan ook verbazen. Ondanks zijn afwezigheid bij de feiten mag er namelijk verwacht worden dat er over een dergelijk incident gepraat wordt binnen de familie zodat ook de afwezige familieleden een duidelijk beeld krijgen van wat er zich op dat ogenblik heeft afgespeeld.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan de persoonlijke problemen die u en uw familie aanhalen en die zich zouden hebben voorgedaan op 30 oktober 2017 en 7 november 2017.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw politieke activiteiten niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten.

Deze conclusie wordt bevestigd door de vaststelling dat er uit uw verklaringen niet blijkt dat u na 7 november 2017 nog problemen zou hebben gekend in uw land van herkomst. Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt of u naast de gebeurtenis van oktober 2017 nog andere problemen kende haalt u aan dat er in meerdere huizen van de wijk (waaronder ook in uw eigen woning) werd ingebroken nadat het buurtcomité muurschilderingen die gelinkt werden aan colectivos verwijderde (CGVS, 1821415, 18 februari 2019, p.14). Verder verwijst u naar de gebeurtenissen van 7 november 2017 en stelt u, hiernaar gevraagd, geen verdere vervolgingen meer gekend te hebben gezien u naar Caracas verhuisde (CGVS, 1821415, 18 februari 2019, p.14).

Evenzeer blijkt uit uw verklaringen dat u na uw verhuis naar Caracas geen bedreigingen meer ontving. U verklaart dit door uw geïsoleerde levensstijl daar (CGVS, 1821415, 18 februari 2019, p.14 en 1821415, 19 maart 2019, p.18). Wat de bewering betreft dat u niet buiten kwam in Caracas omdat de groepen (colectivos) heel actief zijn in deze regio (CGVS, 182141, 19 maart 2019, p.19) dient te worden opgemerkt dat deze weinig aannemelijk overkomt. Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over dit leven in isolement. Wanneer het CGVS u vraagt wie er zorgde voor de levensmiddelen in Caracas stelt u dat u hier zelf voor zorgde (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.19). Wanneer het Commissariaat u vervolgens vraagt waar u die haalde stelt u dat het uw vrouw, uw dochter en de familie waren die inkopen deden (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.19).

Vervolgens wijzigt u deze verklaring opnieuw wanneer er u gevraagd wordt waarom u binnen bleef en de rest wel naar buiten kon. Zo stelt u dat u degene was die het meest bang was na de gebeurtenissen en enkel naar buiten ging om voedsel te kopen (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.19). Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat uw familie - behoudens een voorval van alledaagse criminaliteit waarbij de wagen gestolen werd- geen problemen ondervond als ze zich op straat begaven in Caracas (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.19) en u in Caracas op geen enkel ogenblik thuis werd benaderd door delinquenten of groepen (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.20).

Tot slot moet er nog worden vastgesteld dat u Venezuela tot twee maal toe legaal verliet (CGVS, 1821414, 19 februari 2019, p.6 en 7).

Op basis van deze vaststellingen kan er redelijkerwijze worden gesteld dat u niet in de specifieke negatieve aandacht van uw autoriteiten stond."

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten neergelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw paspoort zowel als de kopieën van uw geboorteakte, identiteitskaart en adresbewijs (fiscale aangifte) houden enkel verband met uw nationaliteit, identiteit en woonplaats. Ook de kopieën van de identiteitskaart van uw partner en dochter, de geboorteakte van uw dochter en de foto's van uw woonwijk in Isla Margarita houden verband met uw beweerde politiek profiel noch de door u voorgehouden problemen in Venezuela wijzigen bovenstaande conclusie niet.

Wat betreft de documenten die u neerlegt ter staving van de gebeurtenissen van 30 oktober 2017 en 7 november 2017 (7 foto's van de verwondingen die u en uw neef L. opliepen, bebloede kledij en materiële schade aan de woning; een aanklacht dd. 7 november 2017 inzake de gepleegde feiten van 30 oktober en 7 november; twee pagina's met foto's van twee van uw belagers en een medisch attest dat werd opgemaakt op 30 oktober 2017) dient te worden vastgesteld dat zij niet van aard zijn om bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Wat betreft de bovenvermelde foto's moet worden gesteld dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend daar ze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Aangaande de door u neergelegde aanklacht dient te worden opgemerkt dat het enkel een kopie betreft die, als gevolg van mogelijke manipulatie, niet over voldoende bewijskracht beschikt om de door u omschreven gebeurtenissen aan te tonen. Dit geldt evenzeer voor het medisch attest dat u neerlegt aangaande de verwondingen die u opliep. Bovendien is het document erg moeilijk leesbaar (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.3) en wordt er enkel een vaststelling gedaan van de lichamelijke kwetsuren die u opliep zonder in te gaan op de oorzaak van deze verwondingen. Bovenstaande documenten tonen verder op geen enkele wijze uw politieke activiteiten aan in uw land van herkomst noch bieden zij een aanwijzing tot mogelijke vervolging bij terugkeer.

Ook de opmerkingen die u op 11 april 2019 bezorgde aan het Commissariaat-generaal zijn geenszins van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen aangezien ze geen verband houden met de hierboven aangehaalde elementen."

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de beweringen van uw vader met betrekking tot zijn activiteiten bij de politieke partij Accion Democratica en de daaruit voortvloeiende problemen, en er op basis van zijn verklaringen niet kan dat u zou zijn gevisieerd door de Venezolaanse autoriteiten, kan er in uw hoofde logischerwijze evenmin worden geconcludeerd tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de overige elementen die u aanhaalt, u eigen politieke activiteiten in Venezuela en België moet worden gesteld dat deze evenmin van dien aard zijn om u het vluchtelingenstatuut of het subsidiair beschermingsstatuut te kunnen toekennen.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op

https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Wat betreft uw verklaringen inzake uw eenmalige deelname aan een studentenmanifestatie van Unimar tegen het Venezolaanse regime in 2016 op het eiland Margarita (CGVS, pp. 12-14), dient te worden opgemerkt dat u geen gewag maakt van persoonlijke problemen die u heeft ondervonden omwille van uw deelname aan deze manifestatie. U verwijst immers desgevraagd louter naar problemen die u en uw vader hebben ondervonden omwille van zijn voorgehouden activisme (cf. supra; CGVS, pp. 13-14). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u geen lid was van een politieke partij of beweging, nooit werd gearresteerd, nooit voor korte of lange in de gevangenis heeft gezeten, nooit door een rechtbank werd veroordeeld noch dat er een proces tegen u voor een rechtbank werd gestart (CGVS p. 11). Nog kon u in 2016 probleemloos een internationaal paspoort aan vragen (CGVS, p. 9).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan een studentenmanifestatie.

U verklaart tot slot in geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela vervolging te vrezen omwille van uw politieke activiteiten in België.

Uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers

onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België niet *ipso facto* met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Dit blijkt eveneens uit de door u aangehaalde elementen in dit verband. Betreffende uw politieke activiteiten in België, meer bepaald uw aanwezigheid bij vier samenkomsten van VenEuropa (CGVS, p. 14), verklaart u dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vervolging vreest omwille van uw politieke activiteiten in België. Ter staving van uw politieke activiteiten in België legt u en drie kleurenfoto's van een samenkomst van Venezolanen in Brussel en twee foto's van u tijdens een protestactie in België neer.

U slaagt er echter niet in concrete bewijzen te leveren met betrekking tot uw bewering dat de Venezolaanse overheid op de hoogte zou zijn van uw deelname aan demonstraties hier in België en u zou beschuldigen van landverraad.

Wat betreft uw betrokkenheid bij de activiteiten in België dient te worden vastgesteld dat u niet concreet aantoonde dat dit contact een risico zou inhouden bij een terugkeer naar Venezuela. Zo blijkt u louter aanwezig te zijn bij de activiteiten en speelt u geen rol bij de organisatie ervan (CGVS, p. 14). Ook met de organisatoren heeft u geen persoonlijk contact (CGVS, p. 14). Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of de Venezolaanse overheid op de hoogte is van uw activiteiten in België stelt u vaag en louter speculatief dat de Venezolaanse overheid mogelijks op de hoogte kan zijn (CGVS, p. 14), zonder concrete aanwijzingen aan te halen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij wel degelijk op de hoogte zijn van uw activiteiten.

Daarnaast is het opvallend dat u in Venezuela slechts eenmaal bij een studentenprotest aanwezig was en zich verder politiek afzijdig hield (CGVS, pp. 11-14), terwijl u in België wel aanwezig bent bij meerdere activiteiten van een Venezolaanse oppositiebeweging. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, stelt u dat u in Venezuela niet vreedevol kan betogen (CGVS, p. 15). Het houdt geen steek dat u in Venezuela nauwelijks politieke betrokkenheid toonde, maar in België zich wel stelt te engageren. Hierdoor komt de oprechtheid van uw politiek engagement in het gedrang.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden geconcludeerd dat de aangehaalde vrees als oppositief te zijn geïdentificeerd omwille van uw politiek activisme in België (CGVS, pp. 14-15) enkel op speculatie gebaseerd is en op geen enkele concrete wijze werd aangetoond.

Al bovenstaande elementen wijzen erop dat u niet onder negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten kwam en er ook geen indicatie is dat dit wel zou gebeuren bij terugkeer.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. ...”

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers twee afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk rolnummer 241 946 en 241 948 en dat het beroep met rolnummer 241 948 deels dezelfde argumenten bevat als het beroep met rolnummer 241 946.

Het al dan niet samenvoegen van twee zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193.526). Gelet op het feit dat de verzoekschriften in beide beroepen grotendeels dezelfde argumenten aanvoeren en op dezelfde feiten betrekking hebben en de tweede verzoekster zich wat haar vluchtmotieven en stukken betreft, ook baseert op de vluchtmotieven van eerste verzoeker en de door hem toegevoegde stukken, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om beide vorderingen samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om beide vorderingen samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

Verzoekers dienen een apart verzoekschrift in dat echter op enkele elementen na, volledig identiek is. Tweede verzoekster citeert met name uit het verzoekschrift van haar vader, L. L. P. M, en voegt nog twee elementen met betrekking tot haar eigen situatie toe.

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna *EVRM*).

Hierna wordt voor eerste verzoeker uiteengezet (en in het verzoekschrift van tweede verzoekster ook op haar van toepassing verklaard):

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus stelt verzoeker dat hij een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst heeft *“omdat de colectivos hem en zijn familie aangevallen, vastgehouden, en mishandelt hebben, wegens de politieke activiteiten van verzoeker. Verzoeker is militant van de oppositie, en heeft herhaaldelijk aan betogingen deel genomen. Dit wordt door de CGVS niet betwist. Hij woont naast een buurt van colectivos (van de Tupamaros), wie op de hoogte waren dat verzoeker deelnam aan de protesten. Hij heeft ook, samen met andere buurmannen, een muur van zijn buurt waarop de teken van de colectivos stond herverft, tegen de wil van de colectivos. Zoals door de hieronder vermeldde objectieve bronnen aangetoond, onderdrukt de regering elke vorm van oppositie. Dit wordt zowel door geweld, foltering, arrestaties, plundering, als intimidatie uitgevoerd. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert (zie beslissing p2), worden niet alleen leiders binnen de oppositie, journalisten, of mensenrechten verdedigers vervolgd.”*

Met verwijzing naar arrest nr. 227 665 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 oktober 2019, waarin onder meer wordt aangehaald dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert, stelt hij vervolgens dat dit op hem van toepassing is aangezien hij militant was van de oppositie en herhaaldelijk heeft deelgenomen aan verschillende betogingen. Hij wijst erop dat hij openlijk verzet heeft getoond tegen de colectivos, dus tegen de regering, door een muur van de colectivos te herverven tegen hun wil. Het CGVS betwist geen enkele van deze elementen. Verder wijst hij erop dat de onveiligheid een nieuwe drempel heeft bereikt en dat geweld zowel door het leger, de politie, als door bendes gepleegd wordt zonder dat slachtoffers bescherming kunnen krijgen van de overheid. Hij stelt dat de Richtlijnen van het UNHCR over de toepassing van het Vluchtelingenverdrag in een situatie van gewapend conflict en geweld van 2 december 2016 moeten in acht genomen worden. Hij stelt dat hieruit blijkt dat voor het beoordelen van vervolging dient rekening gehouden te worden met de algemene context van een conflictsituatie waardoor schade aan een persoon mogelijk kan gelijkgesteld worden aan vervolging en citeert paragrafen 12, 18 en 19 van deze richtlijnen.

Verzoeker verwijst naar het *“UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations”* van 4 juli 2019 waarin te lezen is dat de Venezolaanse regering een strategie voert *“aimed at neutralizing, repressing and criminalizing political opponents and people critical of the Government.”* *A series of laws, policies and practices has restricted the democratic space, dismantled institutional checks and balances, and allowed patterns of grave violations. The report also highlights the impact of the deepening economic crisis that has left people without the means to fulfil their fundamental rights to food and health, among others.”*

Met betrekking tot de onveiligheid wijst verzoeker erop dat Venezuela het gewelddadigste land ter wereld geworden is en dat de recente *“COI Focus Venezuela – Situation sécuritaire”* van april 2019

bevestigt dat dit nog steeds het geval is. Hij citeert een aantal paragrafen uit de COI Focus van april 2018 en april 2019 waaruit blijkt dat afpersing, moorden en kidnappings gewoon zijn geworden en dat verschillende gewapende benden geweld plegen in absolute straffeloosheid. Voorts zijn er *“colectivos”* die als *“véritable groupe paramilitaire du Vénézuéla”* worden beschreven (COI Focus, p. 17) en blijkt uit de COI Focus van april 2019 (p. 9) dat zij gesteund zijn door de regering en dat, hoewel zij in het begin werden gecontroleerd door de regering, de regering geen controle meer heeft over hun activiteiten (met verwijzing naar *“New-York Times, Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular Président, April 22, 2017”*).

Met betrekking tot de repressie door de overheid stelt verzoeker dat leden van de oppositie, zowel als gewone betogers, willekeurig worden gearresteerd, en in mensonterende omstandigheden gedetineerd. Dit betreft ook familieleden van oppositieleiden, die niet zelf actief zijn in de politiek. Verschillende rapporten melden systematisch buitensporig geweld tegen burgers door de politie. Verzoeker verwijst naar het rapport van 4 juli 2019 van de Verenigde Naties (*“UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations”*), dat stelt: *“During the reporting period, civil and military forces have allegedly been responsible for arbitrary detentions; ill-treatment and torture of people critical of the Government and their relatives; sexual and gender-based violence in detention and during visits; and excessive use of force during demonstrations.”* Het rapport vermeldt ook een hoog aantal buitengerechtelijke executies door de veiligheidsdiensten. Verzoeker wijst erop dat tijdens de protesten tegen de regering tussen 21 en 25 januari 2019 opnieuw 900 betogers werden gearresteerd, en 41 gedood door de politie. Refererend aan het artikel van Al Jazeera, *“Venezuela in crisis: All the latest updates”*, van 25 maart 2019, haalt verzoeker aan dat de stafchef van de beweging van Juan Guaido Roberto Marrero op 21 maart 2019 door de politie werd gedetineerd, op voorwendsel van het voorbereiden van een terroristisch aanval, en dat ook buitenlandse journalisten werden gedetineerd.

Hij stelt, met verwijzing naar de COI Focus van april 2019 (p. 14) en Amnesty International, *“Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro”*, van 20 februari 2019, dat sinds 2014 meer dan 12.400 mensen werden gearresteerd wegens deelname aan manifestaties en dat buitengerechtelijke executies; intimidatie en het willekeurige en disproportionele gebruik van geweld tegen gewone betogers en burgers gewoon geworden zijn in Venezuela. Hij stelt dat verschillende betrouwbare bronnen melden dat *“mensen vermoed van verzet, of van samenzwering tegen de regering gefolterd worden zowel als hun familieleden”* (met verwijzing naar Human Rights Watch, *“Venezuela: Suspected Plotters Tortured – Military Officers, Family Members Detained and Abused”* van 9 januari 2019).

Verzoeker verwijst naar een rapport van de Verenigde Naties van juni 2018 dat stelt dat vervolging voor een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden (UN Human Rights office of the high commissioner, *“Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”*). Verschillende leden van de oppositie werden door de politie gearresteerd, gefolterd, en zijn onder onopgehelderde omstandigheden gestorven. Verzoeker haalt een artikel van The Guardian aan om te staven dat, hoewel de regering dit niet officieel erkent, alle tekenen erop duiden dat de regering oppositieleiden arresteert en vermoordt (The Guardian, *“Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician”*, van 9 oktober 2018).

Verder verwijst hij naar pagina's 21, 22, 23 en 24 van de *“COI Focus Vénézuéla – Situation sécuritaire”* van 20 april 2018 en de COI Focus van 4 april 2019 om aan te tonen dat de repressie van de regering tegen zelfs vermoedelijke leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun *“onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is”* en dat zowel gewone betogers als leden en medestanders van de oppositie, en mensenrechtenverdedigers willekeurig worden gearresteerd en in mensonterende omstandigheden gedetineerd en mishandeld. Verder betoogt hij dat sinds 2017 burgers *“niet langer door gewone rechterlijke systeem [worden] beoordeeld, maar door militaire rechtbanken”* en dat foltering en erge mishandelingen worden vermeld.

Verzoeker betoogt ook dat sinds de invoering van de *“wet tegen haat”* in 2017 ook de vrije meningsuiting sterk beperkt wordt en dat journalisten zowel als mensen die op sociale media hun oppositie tonen tegen de regering kunnen gearresteerd worden op basis van deze wet, en voegt twee persartikels die dienen om dit te staven.

Met betrekking tot de recente politieke veranderingen en erge spanningen wijst verzoeker erop dat uit recente bronnen blijkt dat een militaire interventie in Venezuela van de Verenigde Staten mogelijk is en dat *“de politieke situatie zeer gespannen is en absoluut onvoorspelbaar”*.

Hij wijst er verder op dat de regering van Nicola Maduro ordetroepen heeft ingezet bij de grens met Colombia en Brazilië *“om te voorkomen dat de humanitaire levering gebracht door de Amerikaanse militairen naar Venezuela gebracht wordt”*, dat Juan Guaido zou van plan zijn brigades te creëren om zich tegen een tussenkomst van de Venezolaanse militaire te verdedigen (met verwijzing naar The Guardian, *“US aid for Venezuela arrives in Colombia but delivery uncertain”* van 17 februari 2019); dat volgens de verklaringen van de Secretary of State van de Verenigde Staten Mike Pompeo *“zijn de dagen van Nicolas Maduro geteld”*, wat de mogelijkheid van een militaire interventie van de USA opnieuw aanduidt (met verwijzing naar BBC News, *“Venezuela crisis: President Maduro’s days numbered” – Mike Pompeo* van 24 februari 2019) en dat Rusland op 25 maart 2019 meerdere militaire vliegtuigen met troepen en uitrusting naar Caracas heeft gestuurd waardoor het *“risico op een militaire confrontatie dus [blijft] bestaan”*.

Met betrekking tot de erbarmelijke socio-economische situatie voert verzoeker aan dat de situatie de laatste maanden verslechterd is en door de COI Focus van 2018 als een complexe en urgente humanitaire situatie met een alarmerend aantal doden wordt gekarakteriseerd. Het verzoekschrift citeert een aantal rapporten die volgens verzoeker duidelijk aangeven dat *“de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt”*. Verzoeker citeert met name uit het rapport van de Verenigde Naties van 4 juli 2019 betreffende de moeilijke toegang tot levensmiddelen; The New Yorker, *“Venezuela’s Food Crisis Reaches a Breaking Point”* van 22 februari 2019; BBC News, *“Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom”* van 9 maart 2019; The Washington Post, *“Childhood disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation”* van 28 mei 2019; UNHCR, *“Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn”*, van 9 februari 2018; The Guardian, *“US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain”* van 17 februari 2019; en *aid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain* en BBC News, *Venezuela crisis: Président Maduro’s ‘days numbered’ - Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>*. Verzoeker benadrukt dat hij aan een tumor in de borst lijdt, wat door het CGVS niet betwist wordt. Hoewel deze tumor goedaardig is, moet verzoeker regelmatig medicatie innemen om te genezen, waar geen of onvoldoende toegang toe is in Venezuela. Volgens verzoeker vormt het feit dat de COI Focus van 2019 niets over de socio-economische situatie vermeldt op zijn minst een indicatie is dat de situatie zich niet verbeterd heeft. Verzoeker citeert een verklaring van de Hoge Vertegenwoordiger van de Europese Unie voor buitenlandse zaken en veiligheidsbeleid, die betreffende de herverkiezing van Maduro stelt: *“This only pushes further away the possibility of a constitutional negotiated solution while the political, economic and social situation in the country keeps getting worse and the impact of the crisis in the stability of the region is increasing.” (Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro, 10/01/2019, <https://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2019/01/10/declaration-by-the-high-representative-on-behalf-of-the-eu-on-the-new-mandate-of-presidentmaduro/> pdf).*

Hij besluit dit onderdeel door te stellen dat de *“verslagen hierboven geven duidelijk aan dat, in tegendeel tot wat de Commissaris Generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg, en huisvesting ontbreekt. In geval van terugkeer naar Venezuela, zou verzoeker dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat met een schending van artikel 3 van EVRM overeenstemt. Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen, en wegens de actuele onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela”*.

Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat de commissaris-generaal moet nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een weigering van internationale bescherming geen risico doet lopen in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten. *In casu* betwist het CGVS niet dat verzoeker Venezolaans is, en moeten de erbarmelijke socio-economische en veiligheidssituatie in Venezuela geanalyseerd worden.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna *“Handvest”*).

Hierna wordt voor eerste verzoeker uiteengezet (en in het verzoekschrift van tweede verzoekster ook op haar van toepassing verklaard):

Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht niet op daadkrachtige wijze uitgevoerd heeft en argumenteert als volgt. Wat de politieke activiteiten van verzoeker betreft wijst verzoeker op het volgende: *“Verzoeker is militant van de oppositie, en heeft herhaaldelijk aan betogingen deelgenomen. Dit wordt door de CGVS niet betwist. Hij woont naast een buurt van colectivos (van de Tupamaros), wie op de hoogte waren dat verzoeker deelnam aan de protesten. Hij heeft ook, samen met andere buurmannen, een muur van zijn buurt waarop de teken van de colectivos stond herverft, tegen de wil van de colectivos. Zoals door de hieronder vermeldde objectieve bronnen aangetoond, onderdrukt de regering elke vorm van oppositie. Dit wordt zowel door geweld, foltering, arrestaties, plundering, als intimidatie uitgevoerd. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert (zie beslissing p. 2), worden niet alleen leiders binnen de oppositie, journalisten, of mensenrechten verdedigers vervolgd. We verwijzen al naar arrest nr 227 665 van 21/10/2019 van uw Raad waarin duidelijk gesteld werd dat “burgers met een specifiek profiel - overheidkritische stemmen zoals politieke opposanten, mensenrechtenactivisten en journalisten, maar ook anderen met een minder gedetermineerd profiel- worden gevisieerd en te maken kregen met geweld gepleegd door het Venezolaans leger, en politie, de inlichtingendiensten en de “Colectivos Chavistas”. (pagina 11), en dat “iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert” (p. 11), zowel als dat “politieke tegenstanders en demonstranten gevisieerd worden door de veiligheidsdiensten” (pagina 12). Dit is van toepassing aan verzoeker. Zoals hierop uitgelegd, was hij inderdaad militant van de oppositie en heeft herhaaldelijk deelgenomen aan verschillende betogingen. Hij heeft ook openlijk zijn verzet tegen de colectivos (dus tegen de regering) getoond door een muur met de teken van de colectivos te herverven, tegen hun wil. Geen van deze gegevens worden door de CGVS betwist.”.*

Verder stelt hij met betrekking tot de gijzeling op 30 oktober 2017, inzake de tegenstrijdigheid tussen zijn dochter en zijn neef betreffende de gestolen computers, dat het effectief twee computers waren die werden meegenomen door de aanvallers, en dat de verklaringen van zijn neef dienen toegeschreven te worden aan de vermoeidheid en de stress veroorzaakt door het lange onderhoud. Betreffende het feit dat zijn dochter eerst 2016 vermeldde als tijdstip van de aanval, bevestigt verzoeker dat deze in 2017 plaatsvond. Voor wat betreft het feit dat verzoeker weinig concrete informatie geeft over de colectivos die verantwoordelijk waren voor de aanval, voert hij aan dat de buurt van de tupamaros wel hun buurt grenst, maar dat ze geen contact met elkaar hebben en de gemeenschappen afgesloten van elkaar leven. Verzoeker en zijn familie konden de leider van de aanvallers herkennen door de karakteristieke litteken die hij op zijn gezicht heeft, maar anders kennen ze de tupamaros niet.

Aangaande het incident van 7 november 2017 stelt verzoeker het volgende: *“Ten eerste verwijt de CGVS dat verzoeker aangaf dat hij en zijn dochter op de bendeleden die ze herkend hadden sprongen en er een worsteling was, terwijl zijn dochter geen gewag van fysieke geweld gedaan heeft. Verzoeker legt uit dat hij op hen sprong en ze duwde en afschreeuwde van dieven te zijn, terwijl zijn dochter hen ook benaderde en schreeuwde. Ze heeft ze echter niet fysiek aangeraakt. Verder beweert verwerende partij dat verzoeker onvoldoende details geeft over het verloop van dit gebeurtenis en van de aankomst van de politie. Echter heeft verzoeker details gegeven over hoe de bende leden die ze herkenden eruit zagen, waar ze waren, en hoe het verlopen is (persoonlijk onderhoud 1 p 3 en 2 p 8 -onder andere: precieze beschrijving van hoe ze gekleed waren-). Verzoeker legt ook uit dat hij wel verklaard heeft dat de politie langskwam toen ze verzoeker en zijn familie schreeuwden hoorden, dat ze op de grote straat waren (avenida de mayo) waar de politie vaak patrouilleert, en dat ze dus naar hen toe kwamen. Verzoeker legt uit dat hij niet begreep wat meer de protection agent horen wou met betrekking tot de aankomst van de politie. Verzoeker merkt ook op dat hoewel de CGVS hem een gebrek aan details verwijt betreffend een klein aspect van een element van zijn relaas (de aankomst van de politie tijdens de gebeurtenissen van 7 november) de CGVS weinig aandacht blijkt te steden aan de vele details die hij wel gegeven heeft. Zo heeft zowel hij als zijn dochter tijdens meer als een pagina van het verslag van hun gehoor over de aanval en gijzeling van 30 november gesproken (zie persoonlijk onderhoud 1 verzoeker p3). De CGVS blijkt deze details echter heel minder in rekening te nemen. Daarna verwijt de CGVS aan verzoeker tegenstrijdige verklaringen tussen hem, zijn dochter, en zijn neef, met betrekking tot hoelang de twee criminele bij de politie vastgezet hebben. Verzoeker bevestigt dat ze een nacht in de cel vastgezet hebben, en legt uit dat hij zich waarschijnlijk door de stress van het onderhoud vergissen heeft. Trouwens verwijt de CGVS aan verzoeker dat hoewel hij en zijn dochter vermeld hebben dat de zus van verzoeker aanwezig was op 7 november, de neef van verzoeker eerst uitgelegd heeft dat hij dit denkt maar dat hij zelfs niet aanwezig was.*

Verzoeker bevestigt dat zijn zus (de moeder van zijn neef) aanwezig was, en herhaalt de verklaring van zijn neef (volgens dewelke de neef zijn moeder niet vermeldde wou omdat ze niet betrokken wou zijn bij dit gebeurtenis)."

Betreffende de nasleep van het incident met de criminelen beargumenteert verzoeker: *"Verder blijkt de CGVS te betwisten dat verzoeker in isolement leefde nadat hij naar Caracas verhuisd is (om aan te colectivos te ontsnappen), omdat hij eerst uitgelegd heeft dat hij zelfs voor zijn levensmiddelen zorgde en daarna gesteld heeft dat zijn vrouw en dochter dit deden. Verzoeker legt uit dat het meestal zijn vrouw en dochter waren die de boodschappen deden, maar dat hij ook soms zelfs ervoor zorgde."*

Daarna gaat verzoeker nog in op de aanklacht en de door hem neergelegde documenten. Verzoeker betwist dat hij een kopie neergelegd heeft van zijn klacht bij de politie. Verzoeker legt een attest van zijn psycholoog neer, met vermelding van de psychologische moeilijkheden van hem en zijn dochter en benadrukt dat zij beiden regelmatig naar de psycholoog gaan en zodra mogelijk een nieuw attest zullen doorsturen. Verzoeker benadrukt de psychologische kwetsbaarheid van hemzelf en zijn dochter en stelt dat deze niet op geldige wijze in rekening genomen werden tijdens de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker verwijst naar wetenschappelijk onderzoek dat aantoonde dat: *"les troubles psychiques peuvent donc avoir une répercussion considérable dans le cadre de l'évaluation d'une demande d'asile centrée sur la crédibilité, la cohérence et la précision des déclarations de la demandeuse (A. Vanoeteren et L. Gehrels, ULYSSE, « La prise en considération de la santé mentale dans la procédure d'asile », R.D.E, 2009, n°155, p. 492 à 543), arrest 104 205 van 31 mei 2013 waarin de Raad oordeelde: « qu'il ne peut a priori être exclu que l'état de santé de la partie requérante ait influencé le déroulement de cette audition et la qualité de ses dépositions », en arrest 85 159 van 24 juli 2012 waarin de Raad besliste dat een nieuw gehoor nodig was, omdat de psychologische situatie van een verzoeker in het eerste gehoor niet voldoende in aanmerking genomen werd.*

Hierna zijn de verzoekschriften van beide verzoekers niet meer identiek.

Eerste verzoeker beargumenteert in zijn verzoekschrift het volgende betreffende zijn politieke activiteiten in België:

"Verwerende partij betwist niet dat verzoeker duidelijk te zien is, en zelfs zijn naam geeft tijdens dit video fragment. De CGVS meent echter dat verzoeker geen bewijs geeft dat de Venezolaanse overheden van dit video fragment op de hoogte zouden zijn, en dat alleen personen in het buitenland die omwille van hun profiel een bedreiging vormen voor de regering gemonitord worden. Echter is verzoeker naast Patricia Pole te zien, dewelke een bekende lid van de oppositie is. In een context (zie supra) waar de Venezolaanse overheden elke vorm van verzet onderdrukt, menen we dat dit video van verzoeker een nieuw bedreiging vormt voor hem om door de regering vervolgd te worden, in geval van terugkeer."

Tweede verzoekster voert met betrekking tot haar politieke activisme in België aan:

Verwerende partij betwist niet dat verzoekster in België politiek actief is tegen de Venezolaans regering. Ze heeft herhaaldelijk deelgenomen aan vergaderingen en activiteiten van de oppositie. Trouwens werd de youtube video waarin haar vader te zien is met de bekende oppositie lid Patricia Pole door sociale media verspreid, en haar neef is de organisator van verschillende bijeenkomsten van de oppositie in België. We verwijzen naar de ontwikkelingen supra p.4, arrest nr 227 665 van 21/10/2019 van uw Raad waarin duidelijk gesteld werd dat "burgers met een specifiek profiel - overheidkritische stemmen zoals politieke opposanten, mensenrechtenactivisten en journalisten, maar ook anderen met een minder gedetermineerd profiel- worden gevisieerd en te maken kregen met geweld gepleegd door het Venezolaans leger, en politie, de inlichtingendiensten en de "Colectivos Chavistas". (pagina 11), en dat "iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert" (p. 11), zowel als dat "politieke tegenstanders en demonstranten gevisieerd worden door de veiligheidsdiensten" (pagina 12).). We verwijzen ook naar de objectieve bronnen supra waarin vermeld wordt dat ook familie leden van leden om sympathisanten van de oppositie gevisieerd worden (p. 8-9)."

Wat de nood aan subsidiaire bescherming en de socio-economische situatie van eerste verzoeker betreft tenslotte stelt hij dat hij geen eigendom meer heeft in Venezuela en er geen werk meer zal kunnen vinden. Hij voert aan dat het CGVS zijn socio-economische situatie niet heeft onderzocht en er geen uitdrukkelijke motivatie rond heeft ontwikkeld. Gezien de zware socio-economische crisis in Venezuela rechtvaardigt dit een vernietiging van de bestreden beslissing. Verzoeker beargumenteert ook: *"Hoewel de CGVS bovendien zonder twijfel op de hoogte is van de reusachtige inflatie in Venezuela, blijkt hij absoluut geen rekening ermee te houden, hoewel dit voor vele burgers ondervoeding betekent (zie in bijlage The Guardian, "Life's a struggle as Venezuela inflation heads for*

one million per cent", 25/06/2018). Verzoeker bevestigt dat hij het gebrek aan levensmiddelen, aan medicijnen, zowel als de hoge onveiligheid vreest in Venezuela, en verwijst naar de middelen supra dewelke bevestigen dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt, en dat de onveiligheid een ondraaglijk niveau bereikt heeft, zonder vooruitzicht op een verbetering van de situatie. We verwijzen bovendien naar arresten van uw Raad van 15/01/2019 (n° 215 179 en n° 215 179), waar de beslissing van de CGVS vernietigd wordt, omdat de "situatie turbulent en onvoorspelbaar van aard is", en dat de "situatie in Venezuela precair is inzake de veiligheidssituatie en de socio-economische context". Ook in de laatste COI Focus over Venezuela, gedateerd van maart 2019, waarop zich de CGVS baseert, brengt de CGVS geen geactualiseerde elementen met betrekking tot de socio-economische situatie. Dit rechtvaardigt volgens ons dan ook ten minste een vernietiging van de beslissingen. We benadrukken dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt".

Tweede verzoekster beargumenteert in verband met de nood aan subsidiaire bescherming en haar socio-economische situatie dat haar moeder heel weinig inkomsten heeft, en dat deze juist voldeden om eten te kopen toen ze nog in Venezuela woonde (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 6). Ze voert aan dat het CGVS haar socio-economische situatie niet heeft onderzocht en er geen uitdrukkelijke motivatie rond heeft ontwikkeld. Gezien de zware socio-economische crisis in Venezuela rechtvaardigt dit een vernietiging van de bestreden beslissing. Zij herhaalt daarna de redenering van eerste verzoeker in verband met de socio-economische context in Venezuela.

Als conclusie stellen verzoekers dat de elementen die ingeroepen worden door de commissaris-generaal omtrent de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas onvoldoende en niet draagkrachtig zijn. Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoekers ondersteunen opdat hun asielrelaas als geloofwaardig beschouwd kan worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel. De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissingen zijn niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoekers en de beschikbare informatie behandeld.

Verzoekers vragen in hoofdorde hen te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hen de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek, onder andere, over de onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela, de repressie van de regering en de erge onveiligheidssituatie.

3.2. Stukken en nieuwe elementen

3.2.1. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan hun verzoekschriften:

1. Beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status;
2. Aanstelling BJB;
3. UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>;
4. New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President", April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bandsin-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>;
5. VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>;
6. Committee to Protect Journalists, "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-anot.php>;
7. The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-death-venezuela-opposition-politician-custody>;
8. Human Rights Watch, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger-punishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-under-nicolas-maduro/>;

9. RTBF, Venezuela: Guaidó n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019, https://www.rtf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-dautoriscr-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=10141094;
10. Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>;
11. The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/usaid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>;
12. BBC News, Venezuela crisis: Président Maduro's 'days numbered' – Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>;
13. The New-Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point", 22/02/2019, <https://www.nytimes.com/news/news-desk/venezuelas-foodcrisis-reaches-a-breaking-point>;
14. BBC News, "Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom", 09/03/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47504722>;
15. The Washington Post, "Childhood, disrupted: Venezuela is in danger of losing a génération", 28/05/2019, https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/childhood-disrupted-venezuela-is-in-danger-of-losing-a-generation/2019/05/26/748f0b3c-6136-11e9-bf24db4b9fb62aa2_story.html?utm_term=.90539b532b45;
16. UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations, <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>;
17. Human Rights Watch, World Report 2019- Events of 2018, Venezuela, <https://www.hrw.org/worldreport/2019/country-chapters/venezuela>;
18. CNN, Venezuela named world's most dangerous country again, poll finds, June 8, 2018, <https://edition.cnn.com/2018/06/08/world/gallup-venezuela-most-dangerous-country-intl/index.html>.
19. Attest van de psycholoog van verzoekers.

3.2.2. Verwerende partij legt in beide zaken een aanvullende nota dd. 31 augustus 2020 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: OCHCR, "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018 (internetlink); de "COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire" van 4 april 2019 (internetlink); de *COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 (internetlink); OHCHR, "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*", van juli 2019 (internetlink); "*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*" van juni 2020 (internetlink) en "*COI Focus Venezuela: Situatieschets*" van 15 mei 2020 (internetlink).

3.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna 'Asielprocedure richtlijn'), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedure richtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in

artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen de verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna 'Kwalificatierichtlijn') en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedure richtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, i.e. de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”.*

3.4. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissingen verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten deze beslissingen een motivering in feite. Voor tweede verzoekster wordt gedeeltelijk de motivering van de beslissing van eerste verzoeker overgenomen, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (I) de politieke activiteiten van eerste verzoeker in Venezuela eerder beperkt bleven en er geen aanwijzingen zijn dat hij door deze activiteiten in het vizier van de Venezolaanse overheid zou komen, (II) de eerste verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegde over de overval van 30 oktober 2017 en de confrontatie met de overvallers op 7 november 2017, en er bovendien tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen de verklaringen van eerste verzoeker en zijn familieleden over deze gebeurtenissen, die nochtans aan de basis van hun vertrek uit Venezuela zouden liggen. Voor eerste verzoeker argumenteert het Commissariaat-generaal ook nog dat (III) er redelijkerwijze kan van uitgegaan worden dat zijn politieke activiteiten van in België niet zichtbaar of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten aangezien hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het regime stond. Voor tweede verzoekster worden bijkomend de volgende motieven aangehaald: (IV) uit haar verklaringen blijkt dat zij geen problemen heeft gekend door haar eenmalige deelname aan een studentenbetoging in Venezuela, en verder geen politieke activiteiten ontwikkelde, en er dan ook geen aanwijzingen zijn dat zij in het vizier van de Venezolaanse overheid zou zijn gekomen, (V) tweede verzoekster toont niet aan dat zij door haar politieke activiteiten in België problemen zou kennen met de Venezolaanse overheid. Verder wordt in beide bestreden beslissingen gesteld dat (IV) verzoekers niet aantonen dat er in hun hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet omwille van de socio-economische omstandigheden in Venezuela gezien hun profiel en financiële situatie; (V) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet; (VI) de door verzoekers neergelegde documenten niets kunnen wijzigen aan bovenstaande appreciatie. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissingen omstandig toegelicht.

De motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen kunnen dus op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen waardoor niet

voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in de aangegeven mate niet aangenomen worden.

De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.5. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

3.5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

3.5.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift en de landeninformatie aangebracht door beide partijen, stelt de Raad het volgende vast met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven. Verzoekers woonden in Isla Margarita. Eerste verzoeker nam deel aan een vijftal anti-regime betogingen, tweede verzoekster aan één studentenbetoging. Eerste verzoeker schilderde in februari 2017 een muur in zijn wijk waarop de colectivos hun symbolen hadden aangebracht, en werd tijdens het schilderen door de colectivos bedreigd. In maart 2017 werd er bij verzoekers en andere inwoners van hun wijk ingebroken door de colectivos en werden er verschillende van hun bezittingen gestolen. Op 30 oktober 2017 werden verzoekers, de partner van eerste verzoeker, Y., haar dochter A., hun neef D., en diens partner V., thuis overvallen door colectivos, die hen zwaar mishandelden en hun bezittingen stalen. Hierna doken de verzoekers onder bij de vriend van tweede verzoekster. Op 7 november 2017 liepen zij hun overvallers op straat tegen het lijf, waarop zij de politie verwittigden, die de overvallers arresteerde. De overvallers werden door de politie echter snel terug vrijgelaten. Aan eerste verzoeker deelde de politie de identiteit van de overvallers mee opdat deze het recht in eigen hand zou nemen. Verzoekers verlieten Isla Margarita en vestigden zich in Caracas bij de vrouw van eerste verzoeker. Eerste verzoeker deed een poging om zich in Mexico te vestigen maar keerde terug naar Venezuela toen tweede verzoekster niet tot Mexico werd toegelaten. Verzoekers verlieten Venezuela uit angst om nog verder aangevallen te worden de colectivos. Ze nemen in België deel aan protesten tegen het Venezolaans regime. Eerste verzoeker was te zien op een video op youtube van een Venezolaanse oppositiejournaliste. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar Venezuela omwille van deze politieke activiteiten in België problemen te kennen met het Venezolaans regime.

3.5.2.1. Betreffende de politieke activiteiten van eerste verzoeker in Venezuela stelt de Raad vooreerst vast dat in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat hij sympathisant is van Acción Democrática en in 2016 en 2017 deelnam aan een vijftal betogingen. Evenmin stelt de bestreden beslissing in vraag dat eerste verzoeker een muur met symbolen van de colectivos in februari 2017 zou hebben beschilderd. De Raad stelt evenwel vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat het politiek activisme van eerste verzoeker zeer beperkt was. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen prominent of gekend militant is van Acción Democrática. In 1988 had hij enkele beperkte politieke activiteiten, met name het bijzitten bij stemmingen en deelname aan politieke evenementen. Hierna lag zijn politiek activisme stil tot 2016, waarna hij deelnam aan een vijftal grote betogingen. De laatste betoging waaraan eerste verzoeker deelnam was op 16 juli 2017. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij bij deze betogingen geen organiserende of leidende rol opnam, maar puur als deelnemer aanwezig was en geen persoonlijke problemen kende

tijdens of na deze betogingen. Naast zijn deelname aan deze betogingen ontwikkelde eerste verzoeker na 1988 geen politieke activiteiten meer (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 18 februari 2019, p. 11-13, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 19 maart 2019, p. 4), behalve het deelnemen aan steunmarsen aan kandidaten van Acción Democrática. Dit waren volgens hem helemaal geen problematische marsen en hij heeft hier nooit problemen door gekend (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 19 maart 2019, p. 22). Eerste verzoeker kan dus geenszins een prominent oppositieprofiel worden toegeschreven.

Eerste verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen aan die de analyse van het CGVS betreffende zijn gelimiteerd politiek profiel in een ander daglicht kunnen plaatsen. De bestreden beslissing stelt op goede gronden het volgende met betrekking tot de politieke activiteiten van eerste verzoeker in Venezuela: *“Met betrekking tot uw verklaringen voor het CGVS over uw politieke activiteiten in Venezuela moet worden gesteld dat deze eerder beperkt blijken te zijn geweest. U beweert sinds 1983 actief te zijn geweest als militant voor de partij Accion Democratica (CGVS, 1821415, 18 februari 2019, p.11). U geeft verder aan dat u in het kader daarvan deelnam aan volksstemmingsacties van Accion Democratica doch dat u geen lid maar eerder een sympathisant van de partij bent (CGVS 1821415, 18 februari 2019, p.11). Behalve het participeren aan een vijftal betogingen in 2016 en 2017 zou u in de laatste jaren dat u in Venezuela verbleef geen andere activiteiten als militant hebben gehad (CGVS, 1821415, 18 februari 2019, p.12-13 en 19 maart 2019, p.3-4). Ook de verklaringen van uw dochter met betrekking tot uw politiek activisme wijzen er op dat dit eerder beperkt was. Uw dochter beweerde immers, gevraagd of er iemand in haar familie of omgeving politiek actief was in Venezuela, van niet (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.12). Vervolgens door het Commissariaat gevraagd of er familieleden behoren tot een politieke partij of organisatie verwijst ze weliswaar naar u doch weet ze zich de naam van de politieke partij waartoe u zou behoren verbazend genoeg niet te herinneren (CGVS, 1821414, 18 februari 2019, p.12). [...] De documenten die u presenteert om uw politiek profiel aan te tonen in uw land van herkomst zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het attest dat werd ondertekend door B. G. vermeldt immers enkel dat u een actief en geregistreerd militant bent van de partij Accion Democratica. Er kan echter op geen enkele manier uit worden afgeleid dat het activiteiten zou betreffen die u in het vizier van de Venezolaanse overheden zou brengen. Hetzelfde kan worden geconcludeerd in verband met de zes foto's van u voor of in de hoofdzetel van de partij Accion Democratica.”*

Verder wijst de Raad er ook nog op dat over het document dat dient om eerste verzoekers politiek activisme bij Acción Democrática te staven, hij zelf verklaart dat hij dit document verkreeg in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, en dat hij bij het ontvangen van het attest ook de neergelegde foto's op de hoofdzetel van Acción Democrática nam (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 18 februari 2019, p. 13, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 19 maart 2019, p. 22). Het attest van Acción Democrática vermeldt enkel dat verzoeker *“actief militant”* is en geregistreerd staat in de archieven van de partij. De door verzoeker neergelegde documenten betreffende zijn politiek activisme tonen dus evenmin aan dat hij een publiekelijk gekend lid is van Acción Democrática of dat hij over een politiek profiel beschikt dat de aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zou trekken.

3.5.2.2. Betreffende de politieke activiteiten van tweede verzoekster in Venezuela, stelt de Raad het volgende vast: verzoekster nam deel aan één studentenbetoging, waaraan de helft van de studenten van haar universiteit deelnam. Zij was enkel aanwezig als deelneemster en had geen organiserende rol bij deze betoging. Ze blijkt er ook geen problemen door te hebben gekend. Verzoekster legt geen documenten neer die haar deelname aan deze betoging kunnen staven. Ze ging niet mee wanneer haar vader deelnam aan betogingen (notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 12-14). De bestreden beslissing motiveert, na het citeren van de landeninformatie die erop wijst dat het Venezolaans regime gericht te werk gaat bij haar politieke repressie en de loutere deelname aan betogingen niet tot systematische vervolging leidt, op goede over tweede verzoeksters politieke profiel als volgt: *“Wat betreft uw verklaringen inzake uw eenmalige deelname aan een studentenmanifestatie van Unimar tegen het Venezolaanse regime in 2016 op het eiland Margarita (CGVS, pp. 12-14), dient te worden opgemerkt dat u geen gewag maakt van persoonlijke problemen die u heeft ondervonden omwille van uw deelname aan deze manifestatie. U verwijst immers desgevraagd louter naar problemen die u en uw vader hebben ondervonden omwille van zijn voorgehouden activisme (cf. supra; CGVS, pp. 13-14). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u geen lid was van een politieke partij of beweging, nooit werd gearresteerd, nooit voor korte of lange in de gevangenis heeft gezeten, nooit door een rechtbank werd veroordeeld noch dat er een proces tegen u voor een rechtbank werd gestart (CGVS p. 11). Nog kon u in 2016 probleemloos een internationaal paspoort aanvragen (CGVS, p. 9). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België*

vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat u niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw deelname aan een studentenmanifestatie.” De Raad stelt vast dat tweede verzoekster in het verzoekschrift deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laat en neemt deze motieven over in zijn arrest.

3.5.2.3. Waar verzoekers beweren dat uit de door hen geciteerde informatie blijkt dat ook opposanten met een minder uitgesproken profiel, demonstranten en mensen die zich verzetten tegen het regime worden gevisieerd, en dat dit op hen van toepassing is, stelt de Raad het volgende vast. Uit de landeninformatie in het administratief dossier en de door partijen aangebrachte landeninformatie blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. “*Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*” van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het OHCHR rapport “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van juli 2019, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). “*Amnesty International*” stelt dat er in januari 2019 “*targeted executions*” plaatsvonden “*based on the profile of the victims*”, zijnde “*young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media*” (“*Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela*” van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in “*COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019). Verder blijkt dat ook uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard.

Uit voorliggende informatie kan worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend blijft. Uit het rapport van OHCHR: “*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*” van 5 juli 2019 blijkt dat ook in de eerste helft van 2019 nog steeds overal in het land betogingen gehouden werden maar dat de situatie over het algemeen ongewijzigd bleef. Uit de “*COI Focus Venezuela Situatieschets*” van 15 mei 2020 blijkt dat ten gevolge van de COVID crisis algemene quarantainemaatregelen, waaronder het verbod op grote bijeenkomsten, werden afgekondigd en dat na de politieke spanningen met betrekking tot het voorzitterschap van de Nationale Vergadering begin januari 2020, massale protesten uitbleven. Evenwel werd een oppositiemars in Barquisimeto in februari 2020 in aanwezigheid van oppositieleider Guaido aangevallen door collectivos en werd ook een demonstratie in maart 2020 in Caracas met traangas bestookt, waarna drie parlementsleden van de oppositie werden gearresteerd (p. 9).

De Raad kan uit de informatie in het administratief dossier, bij het verzoekschrift of bij de aanvullende nota neergelegd, vaststellen dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er thans nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

De Raad stelt vast dat de informatie neergelegd door verzoekers betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela en in de lijn ligt van de landeninformatie waarop het CGVS zich heeft gebaseerd in de bestreden beslissing en dat verzoekers ook niet aantonen dat de loutere deelname aan protestbetogingen systematisch vervolgd wordt door de Venezolaanse autoriteiten, noch dat zij omwille

van hun deelname aan enkele betogingen in 2017 en 2016 waar zij volgens hun verklaringen geen problemen ondervonden anno 2020 geïmagineerd zouden zijn door de Venezolaanse autoriteiten.

3.5.2.4. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat zij in het verleden omwille van hun beperkte politieke activiteiten reeds geïmagineerd werden door het Venezolaanse regime of daaraan gelinkte groeperingen. Eerste verzoeker haalt aan dat hij openlijk zijn verzet toonde tegen de colectivos door in februari 2017 een muur te herschilderen waarop de colectivos hun naam en symbolen hadden aangebracht. Hij toont echter niet aan dat het herschilderen van de muur door de colectivos als een daad van politiek verzet werd gezien en dat hij hierdoor geïmagineerd zou worden. Eerste verzoeker schilderde de muur in kwestie immers samen met andere leden van het bewonerscomité van de privé-woonzone “Las Palmas”, omdat deze muur deel uitmaakt van de privé-woonzone en zij daarom wilden dat de muur een neutraal uitzicht had. Verzoeker verklaart hierover dat de muur werd geschilderd omdat deze “[...] een slecht imago gaf aan onze woonwijk” (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 18 maart 2019, p. 14). Uit deze antwoorden blijkt ook dat het schilderen van de muur niet noodzakelijk te maken had met de politieke voorkeur van eerste verzoeker, maar veeleer met het feit dat hij inwoner was van een privé-woonzone waarvan hij, samen met de andere inwoners, het neutraal karakter wou bewaren.

Verzoekers tonen evenmin aan dat het schilderen van de muur tot represailles leidde van de colectivos. Tijdens het herschilderen van de muur zouden eerste verzoeker en de andere bewoners van “Las Palmas” mondeling zijn bedreigd door de inwoners van de aanpalende wijk, die bewoond is door aanhangers van het regime en colectivos. Verzoeker heeft samen met de anderen de muur toch geschilderd, en verklaart dat de colectivos hierom wraak namen door in maart 2017 verschillende inbraken in de wijk te doen, waaronder bij hem thuis (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 18 februari 2019, p. 14, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 19 maart 2019, p. 3-4). De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet kan overtuigen dat de colectivos werkelijk represailles tegen hem ondernamen, door middel van een inbraak, omwille van het schilderen van de muur en het deelnemen aan manifestaties. Gevraagd naar hoe eerste verzoeker het onderscheid maakt tussen criminaliteit, zoals diefstal, en politieke vervolging antwoordde hij enkel: “Omdat de huizen langs elkaar liggen, Misión Vivienda liggen daar, daar wonen de colectivos, ze konden zien wanneer we vertrokken om naar de concentraties te gaan” (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 18 februari 2019, p. 14) en “Deze groepen woonden en wonen nog steeds achteraan in onze buurt. Toen we de muur geschilderd hebben werden we ook door hen bedreigd omdat ze ons zagen en omdat ze wisten dat we naar oppositiemarsen gingen [...]” (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 19 maart 2019, p. 5). Uit zijn verklaringen blijkt niet dat deze inbraak door eerste verzoeker in verband wordt gebracht met zijn politieke activiteiten, nu hij nadien nog meedeed aan twee betogingen (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 19 maart 2019, p. 5).

De Raad stelt in dit verband vast ook vast dat eerste verzoeker verklaarde tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud dat er heel veel diefstal is in Venezuela en dat vele bewoners van zijn wijk beroofd werden van hun GSM, omdat het een middenklasse wijk was, hetgeen erop wijst dat diefstal ingegeven door criminele motieven in zijn wijk gangbaar was, hoewel hij daarna dit nog probeert te corrigeren door te stellen dat de diefstallen in huis pas vanaf 2017 begonnen omdat deze een wraak waren voor het verven van de muur (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 19 maart 2019, p. 6). Uit de verklaringen van eerste verzoeker blijkt geenszins dat, voor zover er inbraken plaatsvonden bij verzoekers, deze een politiek motief zouden hebben en geen uiting zouden zijn van het algemene fenomeen van wijdverbreide criminaliteit in Venezuela.

3.5.2.5. Betreffende de gijzeling op 30 oktober 2017 en de confrontatie met de belagers op 7 november 2017, die de aanleiding zouden hebben gevormd voor verzoekers vertrek uit Venezuela, stelt de Raad vast dat de verzoekers er niet in slagen deze gebeurtenissen aannemelijk te maken.

Vooreerst worden in de bestreden beslissingen een aantal incoherenties in verzoekers verklaringen en die van hun neef D. aangehaald die de geloofwaardigheid van de feiten reeds ondermijnen. Verzoekers pogen een aantal van deze tegenstrijdigheden te weerleggen, maar slagen er niet in een afdoende uitleg te geven. Voor wat betreft de tegenstrijdigheid over het aantal verdwenen computers, waar verzoekers beweren dat het om twee computers ging en niet één zoals hun neef D. verklaarde, benadrukt de Raad dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De verklaring van verzoekers dat hun neef D. moe van het lange interview en gestresseerd was kan geen verklaring vormen voor de tegenstrijdigheid, aangezien elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt en er *in casu*, verzoekers' blote

beweringen dienaangaande buiten beschouwing gelaten, geen gegeven voorhanden is dat stress of emoties D. zouden verhinderd hebben de waarheid te vertellen. Uit de lezing van de gehoorverslagen blijkt daarentegen dat D. in staat was om zeer duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. De tegenstrijdigheid betreffende de computers doet dus wel duidelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de homejacking, daar er verwacht kan worden dat verzoekers en hun familieleden gelijklopende verklaringen afleggen over de meer waardevolle gestolen goederen, temeer daar de neef van verzoekers belang hechtte aan de diefstal van zijn laptop en de GSMs, aangezien er persoonlijke informatie op kon worden teruggevonden, inclusief over zijn politieke activiteiten (notities persoonlijk onderhoud neef 18 maart 2019, p. 6).

Verder stelt de Raad vast dat zowel verzoekers verklaren dat de leider van de groep overvallers zijn bivakmuts op het einde van de overval afdeed en dat verzoekers en familieleden zich zo van zijn identiteit konden vergewissen. Dit strookt niet met hun verklaringen dat de overvallers het huis gemaskerd binnendrongen en hier uiteraard een motief voor hadden, met name niet herkend worden, waardoor het ongeloofwaardig is dat de leider op het einde van de overval toch zijn gelaat kenbaar zou maken aan zijn slachtoffers. Eerste verzoeker werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd om dit te verklaren maar kon hier naar mening van de Raad geen gepaste uitleg voor geven: *“Op het ogenblik dat hij de sleutels van het huis vroeg, en met al het geschreeuw van de vrouwen die daar aanwezig waren, was hij genoodzaakt om zijn kap af te doen om daar om te vragen, om die sleutels te vragen.”* (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 18 februari 2019, p. 16). De Raad is van mening dat deze verklaring geenszins overtuigt. Dat de overvaller drie uur lang met een bivakmuts op verzoeker en zijn familie mishandelde en beroofde, maar deze muts wel diende af te zetten om de sleutels van het huis te vragen, is niet aannemelijk en dit element doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake de aangehaalde feiten.

Betreffende de confrontatie met twee van de overvallers op 7 november 2017 en de door het CGVS aangehaalde tegenstrijdigheid tussen verzoeker, zijn dochter en zijn neef betreffende het feit of zijn dochter al dan niet de colectivos fysiek had aangevallen, voert verzoeker aan dat enkel hij de criminelen fysiek aanviel, terwijl zijn dochter op hen schreeuwde, maar dat zij hen niet fysiek heeft aangeraakt. Dit strookt echter niet met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij stelde: *“We zijn op hen gesprongen [...] Natuurlijk hebben we ze aangevallen [...] Het was een sterke worsteling. Mijn dochter had sterke psychologische gevolgen daarvan omdat ze eigenlijk de man die haar misbruikt had herkende. Het was de man die haar intieme delen aangeraakt had. Dus toen ze hem zag is ze direct op hem gesprongen [...] Het was een agressie. Mijn dochter had inderdaad aangevallen, de vrouwen werden allemaal nerveus en ze begonnen elkaar te duwen.”* (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 18 maart 2019, p. 9) en *“We waren op hen gesprongen [...] Mijn dochter en wij ook. Wij hebben allemaal op hen gesprongen”* (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 18 maart 2019, p. 11). De Raad stelt vast dat verzoeker nu een andere versie van de feiten geeft die in het geheel niet strookt met wat hij bij het CGVS meerdere malen verklaarde, met name dat zijn dochter de overvallers fysiek had aangevallen, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over het incident van 7 november 2017 ondermijnt.

De Raad stelt vast dat verzoekers er evenmin in slagen de tegenstrijdigheid te weerleggen tussen de verklaringen van eerste en tweede verzoeker, en die van hun neef D., over het feit of de criminelen al dan niet dezelfde dag de cel verlieten of er één nacht moesten verblijven. Eerste verzoeker antwoordde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bevestigend op de vraag of de delinquenten de nacht in de cel hadden doorgebracht (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 18 maart 2019, p. 12) terwijl zijn neef tijdens zijn persoonlijk onderhoud op dezelfde duidelijke vraag ontkennend antwoordde (notities persoonlijk onderhoud neef 18 maart 2019, p. 10). Dat verzoekers nu bevestigen dat de delinquenten de nacht in de cel doorbrachten en dat *“hij”* (de Raad vermoedt dat hiermee in het verzoekschrift de neef van verzoeker wordt bedoeld) zich heeft vergist door de stress van het persoonlijk onderhoud, kan de tegenstrijdigheid niet verschonen, te meer daar zowel verzoekers, hun neef D., en de zus van eerste verzoeker en moeder van D. zich allemaal in België bevinden en het dus ook logisch is dat zij de gebeurtenissen die tot hun vertrek uit Venezuela hebben geleid nog zouden hebben besproken, en D. tijdens zijn persoonlijk onderhoud bevestigde dat er thuis over het incident werd gesproken (notities persoonlijk onderhoud neef 18 maart 2019, p. 9).

Betreffende verzoekers' bewering dat hun gebrek aan concrete informatie over de Tupamaros, die zij verantwoordelijk achten voor de aanval op hun huis, voortvloeit uit het feit dat dat de gemeenschappen ondanks hun fysieke nabijheid geen contact met elkaar hebben, is de Raad van mening dat dit geen verschoning kan vormen voor de onwetendheid van verzoekers over de personen die naast hun wijk

woonden en hen zouden vervolgd hebben. Het gebrek aan concrete kennis van verzoekers over de Tupamaros in de aangrenzende wijk ondermijnt de geloofwaardigheid van hun verklaringen des te meer daar verzoekers een kopie neerleggen van de identiteitskaart van één van de Tupamaros die hen zou hebben overvallen. Op de kopie van de identiteitskaart is de naam van de overvaller duidelijk leesbaar (J. A. I. G.). Eerste verzoeker kan tijdens zijn interview op het CGVS echter geen enkele naam van de Tupamaros geven (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 19 maart 2019, p. 13-14). Tweede verzoekster herinnerde zich van deze naam enkel de voornaam, J.. Bijkomend blijkt uit de klacht bij de politie die verzoekers neerleggen dat verzoeker zelf aan de politie zou hebben verklaard dat de leider van de Tupamaros, die het litteken op zijn gezicht heeft, bekend staat als "Gezicht van de dood". Verzoekers vermeldden deze bijnaam echter niet wanneer de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal hen vroeg naar de identiteit van hun belagers. Dat verzoekers beweren vervolging te vrezen door een groep Tupamaros maar de naam of bijnaam van één van hun belagers niet kunnen noemen, ondanks het feit dat zij documenten in hun bezit hebben waarop duidelijk een naam en bijnaam vermeld staan, ondermijnt naar het oordeel van de Raad verder de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde feiten.

Verder stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker op goede gronden stelt dat: *"Tot slot mag het verbazen dat u bij de korte bespreking van uw vluchtmotieven voor de DVZ op geen enkel ogenblik het voorval dat zich voordeed op Avenida de Mayo aanhaalt noch aangeeft (DVZ, eerste verzoeker, punt 5)".* De Raad stelt vast dat verzoekers dit motief in de bestreden beslissing, dat pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, ongemoeid laten in het verzoekschrift. Bovendien stelt de Raad vast dat het incident van 7 november 2017 evenmin bij de DVZ vermeld werd door tweede verzoekster (vragenlijst CGVS tweede verzoekster, p. 1). Dat beide verzoekers een incident dat tot de kern van hun asielrelaas behoort, niet vermelden wanneer hen gevraagd wordt hun belangrijkste vluchtmotieven weer te geven, is een bijkomende aanwijzing van de ongelooftwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde problemen.

De vaststellingen hierboven volstaan om te besluiten dat er geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoekers aangehaalde incidenten met colectivos in oktober en november 2017. De Raad treedt dan ook het CGVS bij wanneer deze in de bestreden beslissing stelt: *"Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw politieke activiteiten niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten."*

Dat verzoekers geen vervolging dienen te vrezen van het Venezolaans regime of daaraan gelinkte groepen wordt bevestigd door het feit dat verzoekers geen problemen meer kenden nadat ze Isla Margarita verlieten. Eerste verzoeker verbleef tussen 9 november 2017 en 5 februari 2018 in Caracas, waarna hij via Colombia naar Mexico vertrok, en tussen 8 juli 2018 en 20 augustus 2018, toen hij tijdelijke terugkeerde naar Venezuela, opnieuw in Caracas. De bestreden beslissingen stellen hierover op goede gronden het volgende: *"Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt of u naast de gebeurtenis van oktober 2017 nog andere problemen kende haalt u aan dat er in meerdere huizen van de wijk (waaronder ook in uw eigen woning) werd ingebroken nadat het buurtcomité muurschilderingen die gelinkt werden aan colectivos verwijderde (CGVS, 18 februari 2019, p.14). Verder verwijst u naar de gebeurtenissen van 7 november 2017 en stelt u, hiernaar gevraagd, geen verdere vervolgingen meer gekend te hebben gezien u naar Caracas verhuisde (CGVS, 1821415, 18 februari 2019, p.14). Evenzeer blijkt uit uw verklaringen dat u na uw verhuis naar Caracas geen bedreigingen meer ontving. U verklaart dit door uw geïsoleerde levensstijl daar (CGVS, 1821415, 18 februari 2019, p.14 en 1821415, 19 maart 2019, p.18). [...]. Tot slot blijkt uit uw verklaringen dat uw familie - behoudens een voorval van alledaagse criminaliteit waarbij de wagen gestolen werd- geen problemen ondervond als ze zich op straat begaven in Caracas (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.19) en u in Caracas op geen enkel ogenblik thuis werd benaderd door delinquenten of groepen (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.20)." De Raad stelt vast dat verzoekers deze motieven in de bestreden beslissingen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, ongemoeid laten in het verzoekschrift. De Raad wijst er verder ook op dat de partner van eerste verzoeker, Y., die volgens de verklaringen van eerste verzoeker ook het slachtoffer was van de overval op 30 oktober 2017, tot op heden in Caracas verblijft, in dezelfde woning waar eerste verzoeker na zijn vertrek uit Isla Margarita enkele maanden verbleef, en daar na het vertrek van eerste verzoeker geen persoonlijke problemen meer kende behalve diefstal van auto-onderdelen, die echter ingegeven was door criminele motieven (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 18 februari 2019, p. 8 en p. 15; notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 19 maart*

2019, p. 22), hoewel zijn partner volgens eerste verzoeker wel nog steeds naar betogingen gaat (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 19 maart 2019, p. 22). Tweede verzoekster verbleef na het vertrek uit Isla Margarita in november 2017 nog in Caracas tot haar vertrek naar België in september 2018 en kende gedurende deze tien maanden evenmin problemen (notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 10).

Het feit dat eerste verzoeker Venezuela tot tweemaal toe legaal verliet (en tweede verzoekster éénmaal), vormt eveneens een bijkomende bevestiging van bovenstaande conclusie, met name dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij en zijn familie om politieke redenen in het vizier waren gekomen van de colectivos.

Op basis van het voorgaande treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij wanneer deze besluit dat eerste verzoeker bij zijn vertrek uit Venezuela niet in de negatieve aandacht van de autoriteiten stond.

2.5.2.6. Eerste verzoeker verklaart ook vervolging te vrezen omwille van zijn politieke activiteiten in België. Het politiek activisme van verzoeker in België betreft het volgende: een videofragment op Youtube waarin hij verschijnt in een online programma van Patricia Poleo, een volgens verzoeker gekende Venezolaanse presentatrice, en de deelname aan verschillende betogingen in Brussel. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers politieke activiteiten in België het volgende: *“U slaagt er echter niet in concrete bewijzen te leveren met betrekking tot uw bewering dat de Venezolaanse overheid op de hoogte zou zijn van uw deelname aan demonstraties hier in België en u zou beschuldigen van landverraad. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert naar reacties op het door u neergelegde videofragment vanwege Venezolaanse autoriteiten of groepen die verbonden zijn aan de Venezolaanse overheid stelt u vaag dat u veel angst heeft voor groepen gezien ze u geïdentificeerd hebben als opposant op sociale media (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.17). U slaagt er echter niet in hier verder over uit te wijden. Zo stelt u eerst dat heel Venezuela de video gezien heeft en stelt u dit te denken omdat uw dochter die in Italië woonde aangaf dat u op tv verscheen met Patricia Pole, een bekende presentatrice en oppositielid (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.17). Uit deze opmerking van uw dochter valt echter geenszins af te leiden dat de Venezolaanse overheden op de hoogte zouden zijn van de inhoud van de YouTube en u er op zouden hebben geïdentificeerd. Wanneer het CGVS vervolgens informeert naar concrete aanwijzingen dat de overheid op de hoogte is van uw activiteiten in België haalt u weinig verduidelijkend aan dat dit bekend raakt via sociale media, dat wat er in sociale media verschijnt door iedereen geweten is en sluit u af met de bewering dat u terreurberichten ontvangt via facebook (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.17). Wederom slaagt u er echter niet in om een dergelijke bewering concreet te duiden en geeft u, gevraagd naar de identiteit van uw belagers op facebook, enkel vaagweg aan dat het willekeurige mensen zijn (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.17). Ook wat betreft uw contacten met oppositieleiden uit Venezuela hier in België dient te worden vastgesteld dat u niet concreet aantoont dat dit contact een risico zou inhouden bij een terugkeer naar Venezuela. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of de Venezolaanse overheid op de hoogte is van uw contacten met deze personen stelt u, wederom vaag en algemeen, dat de Chavistas en de Maduristas alles op Instagram zien (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.18) zonder concrete aanwijzingen aan te halen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij wel degelijk op de hoogte zijn van uw activiteiten. Op basis van bovenstaande vaststellingen dient dan ook te worden geconcludeerd dat de aangehaalde vrees als oppositielid te zijn geïdentificeerd omwille van uw betrokkenheid met Patricia Betancourt en uw uitingen tegen de huidige Venezolaanse regering (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.23) enkel op speculatie gebaseerd is en op geen enkele concrete wijze werd aangetoond.”* De Raad stelt vast dat eerste verzoeker geen concrete elementen aanhaalt die de vaststellingen van het CGVS kunnen weerleggen. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart hij over dit filmpje dat hij er in zegt dat hij pas is aangekomen van Mexico, dat hij van Venezuela is en dat hij zich nu in Brussel bevindt en aan de EU vraagt om een interventie uit te voeren tegen het regime van Maduro (notities persoonlijk onderhoud 19 maart 2019 eerste verzoeker, p. 16). In het verzoekschrift herhaalt hij enkel dat hij op deze video naast Patricia Poleo te zien is, en dat de Venezolaanse overheid elke vorm van verzet onderdrukt en dat deze video daarom voor hem een bedreiging zou vormen bij terugkeer. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker niet aantoont dat de Venezolaanse autoriteiten hem omwille van dergelijke algemene uitspraken zouden viseren, nu de Raad hierboven heeft vastgesteld dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn vertrek geviseerd werd door de Venezolaanse autoriteiten omwille van zijn zeer beperkte politieke activiteiten, noch blijkt dit uit de hieronder besproken landeninformatie met betrekking tot de terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten.

Hij legt verder geen enkel begin van bewijs neer betreffende de terreurberichten die hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS beweerde via facebook te hebben ontvangen, of enige ander element dat zijn bewering dat het regime op de hoogte is van zijn activiteiten in België kan staven.

Ook tweede verzoekster haalt haar politieke activiteiten in België aan. Ze herhaalt dat ze in België deelnam aan vergaderingen en activiteiten van de oppositie, hetgeen overigens niet betwist wordt in de bestreden beslissing, maar ze toont evenmin concreet aan dat de Venezolaanse overheid van haar activiteiten op de hoogte is, laat staan dat ze haar omwille van deze loutere deelname aan betogingen en vergaderingen zouden vervolgen.

Wat de impact van activiteiten van Venezolanen in België betreft, blijkt uit de COI Focus "*Venezuela. Terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België*" van 8 november 2019 dat surveillance van vooraanstaande oppositieleiden mogelijk is in België en in Europa en dat de contactpersonen van Cedoca minder zeker zijn over het bestaan van surveillance van personen die voorheen niet in contact zijn gekomen met de Venezolaanse autoriteiten, maar dat een uitgebreide zoektocht op het internet geen resultaten opleverde voor incidenten gelijkaardig aan het door een Venezolaanse organisatie in Spanje beweerde voorval van een Venezolaanse spion die in studentenmiddens geïnfiltreerd zou zijn (zie COI Focus, p. 10). Hierboven heeft de Raad reeds vastgesteld dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat ze omwille van de zeer beperkte politieke activiteiten van eerste verzoeker in Venezuela geïnteresseerd werd door het regime van Maduro of de colectivos. Aangaande de politieke activiteiten van verzoekers in België stelt de Raad vast dat verzoekers geen landeninformatie bijbrengen die zou aantonen dat ook personen die voorheen niet in contact zijn gekomen met de Venezolaanse autoriteiten of geen prominent politiek profiel hebben het voorwerp uitmaken van surveillance door de Venezolaanse autoriteiten. De Raad kan dan ook de commissaris-generaal bijtreden waar hij stelt dat er geen indicaties zijn dat verzoekers bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van hun activiteiten in België.

Tweede verzoekster verwijst nog naar het politiek activisme van haar vader en het feit dat objectieve bronnen erop wijzen dat familieleden van sympathisanten van de oppositie vervolgd worden. De Raad herhaalt in dit kader dat eerste verzoeker niet heeft kunnen overtuigen dat hij problemen heeft gekend omwille van zijn beperkte politieke activiteiten in Venezuela, en dat hij niet erin geslaagd is om aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Venezuela vervolgd zou worden omwille van zijn politieke activiteiten. Bijgevolg kan er voor tweede verzoekster geen vrees voor vervolging worden afgeleid omwille van het profiel van haar vader.

2.5.2.7. De door eerste verzoeker neergelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande analyse van de Raad om te buigen. De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker stelt hieromtrent op goede gronden het volgende: "*De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten neergelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uw paspoort zowel als de kopieën van uw geboorteakte, identiteitskaart en adresbewijs (fiscale aangifte) houden enkel verband met uw nationaliteit, identiteit en woonplaats. Ook de kopieën van de identiteitskaart van uw partner en dochter, de geboorteakte van uw dochter en de foto's van uw woonwijk in Isla Margarita houden verband met uw beweerde politiek profiel noch de door u voorgehouden problemen in Venezuela wijzigen bovenstaande conclusie niet. Wat betreft de documenten die u neerlegt ter staving van de gebeurtenissen van 30 oktober 2017 en 7 november 2017 (7 foto's van de verwondingen die u en uw neef L. opliepen, bebloede kledij en materiële schade aan de woning; een aanklacht dd. 7 november 2017 inzake de gepleegde feiten van 30 oktober en 7 november; twee pagina's met foto's van twee van uw belagers en een medisch attest dat werd opgemaakt op 30 oktober 2017) dient te worden vastgesteld dat zij niet van aard zijn om bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Wat betreft de bovenvermelde foto's moet worden gesteld dat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend daar ze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Aangaande de door u neergelegde aanklacht dient te worden opgemerkt dat het enkel een kopie betreft die, als gevolg van mogelijke manipulatie, niet over voldoende bewijskracht beschikt om de door u omschreven gebeurtenissen aan te tonen. Dit geldt evenzeer voor het medisch attest dat u neerlegt aangaande de verwondingen die u opliep. Bovendien is het document erg moeilijk leesbaar (CGVS, 1821415, 19 maart 2019, p.3) en wordt er enkel een vaststelling gedaan van de lichamelijke kwetsuren die u opliep zonder in te gaan op de oorzaak van deze verwondingen. Bovenstaande documenten tonen verder op geen enkele wijze uw politieke activiteiten aan in uw land van herkomst noch bieden zij een aanwijzing tot mogelijke vervolging bij terugkeer.*

Ook de opmerkingen die u op 11 april 2019 bezorgde aan het Commissariaat-generaal zijn geenszins van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen aangezien ze geen verband houden met de hierboven aangehaalde elementen.”

Verzoeker betwist in het verzoekschrift dat hij een kopie heeft neergelegd van zijn klacht bij de politie, doch blijkt uit de notities van zijn tweede persoonlijk onderhoud dat de door verzoeker neergelegde kopie van de klacht, die zich in het administratief dossier van tweede verzoekster bevindt, door de dossierbehandelaar met verzoeker werd besproken (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 19 maart 2019, p. 20-21). Verzoeker kan dus bezwaarlijk nu beweren dat hij deze klacht niet heeft neergelegd.

Verzoekers leggen een psychologisch attest neer om de psychologische moeilijkheden die zij kennen sinds de overval te staven. Het psychologisch attest vermeldt: *“stressgerelateerde klachten zoals slaapproblemen, concentratieproblemen en lichamelijke spanningen”* en *“angst en verdriet”*. Verzoekers beargumenteren dat hun psychologische kwetsbaarheid tijdens de interviews en bij de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming niet voldoende in acht werd genomen. De Raad benadrukt dat uit dit attest niet blijkt dat de problematiek van verzoekers het gevolg zou zijn van de door hen aangehaalde problemen, noch dat het hen zou belemmeren in het uiteenzetten van hun asielmotieven of hen er van zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Het door verzoekers voorgelegde attest vermag dan ook niet de geloofwaardigheid van hun verklaringen te herstellen en geen van de elementen in dit attest is van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming. Verzoekers maakten tijdens de persoonlijke onderhoudsbovenendien geen gewag van psychische problemen die hen zouden hebben verhinderd om coherente verklaringen af te leggen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Uit het voorgaande blijkt dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen in hoofde van verzoekers.

2.6. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.6.2. Beoordeling

2.6.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat de verzoekers, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* lopen. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch.

Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekers dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.6.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna 'HvJ') sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, "[h]e/ in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt" en dat "[d]e [...] termen "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker", betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ, C-465/07, "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt "[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (Ibid., punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit "artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" (punt 33).

Het Hof stelt verder dat artikel 6 van de Richtlijn een opsomming geeft van de actoren van ernstige schade "hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst" (HvJ, *M'bodj*, punt 35). Artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, werd omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en luidt als volgt: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade".

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoekers en het heeft volgens het Hof ook betrekking op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", punt 32).

Voor zover verzoekers, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunen op dezelfde elementen als deze aan de basis liggen van hun vraag om als vluchteling te worden erkend, en stellen in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten te zullen staan in geval van terugkeer kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.5. van dit arrest en dat verzoekers geen profiel hebben dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in mensenrechtenrapporten geciteerd in de informatie aangebracht door het CGVS in de bestreden beslissingen.

Voor zover verzoekers ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet proberen aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stellen zij in wezen, met verwijzing naar de bronnen geciteerd in punt 2.1, dat het "de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medische zorg en huisvesting ontbreekt" en dat vele burgers in Venezuela ondervoed zijn.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”* Voor zover verzoekers medische problemen hebben, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dienen zij gebruik te maken van de procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In het verzoekschrift wordt kort vermeld dat eerste verzoeker een goedaardige tumor aan de borst heeft en hiervoor medicamenten moet nemen, waartoe hij geen toegang heeft in Venezuela. Deze gezondheidsproblemen zijn echter door verzoeker niet vermeld tijdens zijn interviews bij de DVZ en op het CGVS en hij legt ook geen enkel document neer dat deze staat, zodat kan aangenomen worden dat het hier om een materiële vergissing in het verzoekschrift gaat.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *“slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”*. De commissaris-generaal stelt dat dit *“in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”*

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden (EHRM, J.K. e.a. v. Zweden, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, Saadi v. Italië [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133)*. Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (*EHRM, F.G. e.a. v. Sweden, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111 -112*).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden, § 80 met verwijzing naar EHRM, NA. v. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; F.H. v. Zweden, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en H.L.R. v. Frankrijk, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40*).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (*EHRM, Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111*). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (*EHRM, Y. v. Rusland, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68*).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker moet daarbij aantonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio- economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien.

Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten die door verzoekers geciteerd worden in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier en de aanvullende nota van verwerende partij. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoekers tonen evenwel niet aan dat zij kwetsbare personen zijn die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefden in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zullen bevinden. Uit de verklaringen van verzoekers tijdens de persoonlijke onderhouden op het CGVS blijkt dat verzoekers in Venezuela in een groot huis op Isla Margarita met vijf slaapkamers en een zwembad woonden, waarvoor ook een onderhoudsman/tuinier was aangesteld (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 18 februari 2019, p. 6, p. 10), en dat zich in een wijk bevond waarin vooral middenklasse woonde (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 19 maart 2019, p. 6). Eerste verzoeker heeft werkervaring in Venezuela als horlogemaker, waarvoor hij opleidingen micromechanica volgde, en als zelfstandig reclamemakelaar (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 18 februari 2019, p. 7-8), en werkte in Mexico als chauffeur en in een garage (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 19 maart 2019, p. 20). Tweede verzoekster studeerde in Venezuela rechten aan een privé-universiteit, waarvan ze verklaart dat deze “*tamelijk duur*” was om te betalen, en heeft werkervaring als verkoopster in een kledingwinkel (notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 7). Uit het antwoord van eerste verzoeker op de vraag hoe hij precies kon overleven na zijn vertrek van Isla Margarita blijkt dat hij zich niet in een oncomfortabele financiële situatie bevond voor hij uit Venezuela vertrok: “*Met alles wat ik had. Ik had een auto bij, ik had spaargeld, ik had altijd een goed leven in Venezuela gehad, ik had een grote klantenportefeuille als horlogetechnicus, dus eigenlijk had ik wel wat opzij gelegd.*” (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 19 maart 2019, p. 18). Hij kon een reis heen en terug naar Mexico financieren, en kon 800 dollar bijleggen om door de Mexicaanse migratie te worden gelaten (notities persoonlijk onderhoud eerste verzoeker 19 maart 2019, p. 20). Eerste verzoekers partner, moeder en twee broers wonen nog steeds in Caracas (notities persoonlijk onderhoud 18 februari 2019, p. 9). Tweede verzoekster haalt ook neven, nichten en tantes aan die nog steeds in Caracas wonen (notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 4-7). Ten tijde van het persoonlijk onderhoud kon de partner van eerste verzoeker overleven in Caracas met haar werk als kapster (notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster 18 februari 2019, p. 8). De tantes van tweede verzoekster bezitten vastgoed in Chacao en op Isla Margarita (notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 15-16). Uit deze elementen blijkt dat verzoekers, in geval van terugkeer naar Venezuela, een familiaal netwerk hebben waarop ze kunnen terugvallen, en voldoende scholing en professionele ervaring hebben zodat kan worden aangenomen dat ze in staat zullen zijn minstens in hun elementaire levensbehoeften te voldoen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om een reëel risico lopen om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoeftigheid en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen.

2.6.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Het Hof oordeelde dat "Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld" (HvJ, C-285/12, "Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen" (GK), arrest van 30 januari 2014).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivo's die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Door de aanhoudende politieke crisis hebben de staatsinstellingen veel macht verloren en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem hebben gewapende groeperingen het ontstane vacuüm ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot confrontaties tussen rivaliserende groeperingen of tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft volgens de aanvullende nota van verwerende partij gebaseerd op de "COI Focus – Venezuela Situatieschets van 15 mei 2020" tot gevolg dat de Staten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict.

Uit het administratief dossier blijkt dat eerste verzoeker oorspronkelijk afkomstig is uit de stad San Cristóbal in de Staat Tachira. Hij verhuisde echter op zijn twintigste naar Caracas en nadien naar Isla Margarita (deelstaat Nueva Esparta). Tweede verzoekster woonde eerst in Caracas, verhuisde nadien naar Isla Margarita en keerde daarna terug naar Caracas. Uit de landeninformatie door partijen bijgebracht blijkt niet dat in de Venezolaanse staat Miranda of in Caracas actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen dit ook niet aan.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat verzoekers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikelen 3 en 13 EVRM en artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in. Wat betreft de aangevoerde schending van artikelen 48, 48/2 en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers dit onderdeel van het eerste middel niet verder ontwikkelen en niet aanduiden hoe deze bepalingen concreet geschonden zouden zijn door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

Evenmin lichten verzoekers toe op welke wijze zij artikel 41 van het Handvest geschonden achten.

2.8. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat eerste verzoeker tweemaal vier uur lang op het CGVS werd gehoord, en tweede verzoekster één persoonlijk onderhoud van vier uur had. Tijdens deze interviews kregen verzoekers de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET